

připravena zemřít

LISA JACKSON

připravena
zemřít

LISA JACKSON

2016

Copyright © 2013 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2016 by Jakub Volný
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu READY TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2013,
přeložil Jakub Volný
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2016

ISBN 978-80-7498-121-0

Kapitola 1

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Docházel mu čas.

Docházelo mu i denní světlo.

Slunce, které v tomto ročním období zapadalo brzy, už pomalu mizelo za hřebenem hor a poslední paprsky světla se jako třpytivý opar prodíraly mraky a holými větvemi okolostojících stromů.

Cítil, jak sekundy ubíhají. Příliš rychle...

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Automaticky a s přesností, jakou si osvojil před lety v armádě, našel prostranství, které mu poskytovalo dostatečně otevřený prostor pro čistou a přímou střelu.

Ne že by si ta čubka zasloužila rychlou smrt, která ji čekala. Byl by radši, kdyby opravdu trpěla. Ale na čekání neměl čas. Trpělivost mu rychle docházela a cítil, jak ho nedočkavostí svrbí kůže.

Znal její zvyky.

Naposledy se podíval optikou. Čekal. Dech se mu ve studeném vzduchu měnil v páru, svaly měl napjaté, pod

lyžařskou maskou se mu navzdory mrazivému počasí tvořil pot.

Tak už sakra dělej, řekl si v duchu a na okamžik se ho zmocnila panika. Co když zrovna dneska udělá něco jinak? Co když kvůli nečekanému telefonátu, návštěvě nebo bolesti hlavy vynechá svůj pravidelný rituál? Co když, nedej Bože, z nějakého trapného důvodu nepřijde a jeho celoroční plánování vyjde naprázdno?

Ne! To se nestane. Zůstaň připraven. Trpělivost! Důvěřuj svým instinktům. Nepoddávej se pochybnostem. Víš, co musíš udělat.

Pomalou počítal do deseti, pak do dvaceti, aby zpomalil zběsilý tlukot srdce, zklidnil netrpělivou mysl a aby se mohl znovu stoprocentně soustředit. Po jeho pravici zatřepotal křídly jakýsi pták, sedl si na jednu ze zasněžených větví a shodil na zem hrst bílého prašanu. On se po něm ale jen zběžně ohlédl. Plně se soustředil na místo, kde chtěl zabít, na místo, kam došel po málo používané lyžařské cestě od jezera přes zasněžený les.

Na tomhle místě zemře.

Zlehka pohládl spoušť. Opatrně.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Pak ji konečně uviděl. Koutkem oka zahlédl vysokou štíhlou postavu, jak se k němu kvapem blíží na běžkách.

Nádhera!

Zahlédl, jak jí zpod lyžařské čepice vykukují nazrzlé vlasy. Jela stále rychleji a rychleji. Neúnavně. Nebezpečně. Tato vysoká, dlouhonohá a vypracovaná žena se blížila. Lidé o ní mluvili jako o „tvrdohlavé“, „zarputilé“ i „odhodlané“. Byla jako pes, co se žene za kostí, nikdy se nevzdávala a vždy byla připravena k boji.

Tak s tím bude za chvíli konec! Olízl si rty a jen mimoděk si uvědomil, jak suché byly. V hlavě se mu rozeznělo známé hučení, které před vraždou slýchal pravidelně.

Už jen pár sekund...

Všechny nervy v těle měl napjaté k prasknutí, čekal, až vyjede zpoza stromů. Střele nesmělo stát nic v cestě. Podívala se jeho směrem a svýma chladnými modrými očima prohlížela les. Úsilím zatínala zuby.

Pak zpomalila a přimhouřila oči. Jako by vycítila jeho přítomnost...

Stiskl spoušť.

Práááásk!

Ozvala se ohlušující rána a puška ho při zpětném nárazu kopla do ramene. On ale znal svou zbraň dokonale a tento pohyb ho nijak nepřekvapil.

Žena prudce zvrátila hlavu dozadu a otočila se. Lyže jako lopaty vrtule helikoptéry prořízly vzduch.

Pak se zhroutila mrtvá k zemi.

„Trefa do černého!“ zašeptal spokojeně. Vzrušovala ho představa, že právě on sejmul jednu z nejznámějších žen v celém Medvědíím Brodě. „A zbylo jich jenom pět.“

Když se vzápětí mezi stromy začaly zase k zemi snášet sněhové vločky, opřel se vši silou o lyžařské hůlky, až je zarazil hluboko do sněhu, a odrazil se. Dlouhými elegantními kroky jako duch projížděl po tajné cestě hustým lesem v horách Bitterroot. Strávil tu většinu života a zdejší kopce znal jako své boty. V příkrém korytě potoka se pustil do sjezdu přes úzkou lávku. Vzduch byl mrazivý a sníh, který nyní padal hustěji, zakrýval jeho stopy. Nějaké tři kilometry od místa činu vyplašil zajíce, který polekaně odskákal skrz zasněžené ostružiny do lesa.

LISA JACKSON

Než dorazil na širší cestu, kde zaparkoval svou dodávku, byla už tma. Trochu lapal po dechu, koneckonců právě uběhl dobrých osm kilometrů, krev mu vřela a žilami mu divoce koloval adrenalin. Zevnitř ho ale hrálo pomyšlení na to, co právě dokázal.

Jak dlouho musel čekat, než si dopřál pohled na její konec!

Vytáhl nohy z vázání a opatrně uložil lyže a pušku do kuf-ru dodávky. Pak si svlékl zimní oblečení. Lyžařskou masku, bundu a kalhoty s potiskem zimního maskování a s teplou podšívku proti silným mrazům rychle nahradil obvyklým oblečením: spodním termoprádlem, riflemi, flanelovou košilí, péřovou vestou a stetsonem.

Zamkl zadní dveře dodávky, vklouzl do studené kabiny a otočil klíčkem v zapalování. Motor starého forda naskočil okamžitě, takže už krátce nato mířil k hlavní silnici, kde by vzhledem k svátkům a hrozící sněhové bouři neměl být velký provoz. V této odlehle divočině, kde tekoucí voda a elektřina byly považovány za luxus, bude trávit Vánoce jen pár skalních usedlíků. Většina chat v této části hor sloužila jen jako provizorní přístřešek pro několik sezónních lovců, a nabízela proto jen spartánské vybavení. Z toho důvodu tady přes zimu prakticky nikdo nezůstával.

Což jeho účelu dokonale vyhovovalo.

Na okresce zabočil do kopců a zamířil ke své vlastní chatě. Pod koly mu křupal sníh. Cestou ho ozářil jen jeden pár předních reflektorů, než odbočil z hlavní silnice a vjel na sotva znatelnou cestičku, kde padající sníh vytrvale zasypával koleje, které tam před několika hodinami vyjel. Jo, tady by měl být v bezpečí. Brzy vymění dodávku za džíp, ale předtím musí svůj dnešní výkon trochu oslavit.

O necelý kilometr dále objel skupinu balvanů a uviděl svou chatu, polorozpadlé áčko, na které většina členů jeho rodiny už dávno zapoměla. Všude bylo samozřejmě zhasnuto. Když ji opouštěl, svítilo ještě slunce. Vjel do jednodu-
ché garáže, vypnul motor a zhluboka si vydechl.

Dokázal to.

A nikdo ho neviděl.

Nikdo se nic nedozví... Zatím! Dokud nenastane správný čas. Když odnesl veškeré vybavení do chaty a zamkl dveře do garáže, zaposlouchal se do skučení větru, který se proháněl mezi stromy a rozezníval kaňon.

Ve světle lucerny zavěsil lyžařské oblečení na háčky vedle dveří, vyčistil pušku, a když se vnitřek chaty trochu zahřál, znovu se svlékl. Jakmile na sobě neměl ani kousek oblečení, pustil se do cvičení. Napínal svaly, v duchu počítal a potil se – rutina, kterou si osvojil před lety v armádě. Tvrdý životní styl ostře kontrastoval s příjemným životem, který vedl daleko od této chaty. Rutina fungovala skvěle. Udržovala ho v kondici, a tak neexistoval den, kdy by necvičil.

Po cvičení vstoupil do sprchy studené tak, až zimou sykl. I tohle bylo součástí rituálu. I tohle mu mělo připomenout, že nesmí příliš vyměknout, že musí být vždycky nejlepší, že se neustále musí zdokonalovat. Dokonalost vyžadoval od sebe i od ostatních.

Zatímco jeho tělo na vzduchu osychalo, nalil si sklenici whisky a přešel k ručně tesanému stolu, který byl připevněn ke stěně vedle jeho skromného lůžka. Na desce leželo několik fotografií. Byly to snímky obličejů, které se dívaly přímo do objektivu... Jeho objektivu! pomyslel si s více než spokojeným úsměvem.

Našel fotografii ženy, kterou před chvílí odeslal na onen svět. Vypadala na ní nádherně. Bez toho svého cynismu a sžíravého sarkasmu mohla být obdivuhodná.

Jenže na to už je pozdě. Vyhodil svůj lovecký nůž do vzduchu a obratně ho zase chytil. Usmál se a zabodl jeho špičku přímo mezi oči oběti. Tak skončila velká krása, pomyslel si v duchu a rozřízl fotografii. Zadíval se na poškozený snímek, zachrastil ledem ve sklenici a dlouze se napil.

„Čubko,“ zašeptal.

Pak přesunul pozornost ke zbylým pěti snímkům a cítil, jak se mu stahuje břicho. Bože, jak strašně je nenáviděl... Všichni! Zaplatí mu, všichni. Ale kdo přijde na řadu teď?

Usrkl ze sklenice a ukázal špičkou nože na první fotku, pak na další. „Enyky benyky, kliky bé...“ Jeho zrak se zastavil na jedné z tváří. Tvrdé, inteligentní, přemýšlivé tváří. Měla silnou bradu a hluboko posazené oči. Hned věděl, kdo bude jeho příští obětí.

Dan Grayson.

Šerif Dan Grayson.

„Šťastné a veselé,“ zašeptal muži na fotografii, zrovna když se zvedl vítr a opřel se do chatrných dřevěných zdí staré chaty. V duchu si představil svou příští oběť, dopil jediným douškem whisky ze sklenice a vychutnával si pocit tepla, který se mu rozléval po těle. Hluboko v srdci už dávno věděl, že další na řadě bude Grayson.

Jen doufal, že je ten hajzl připraven zemřít.

Grayson zhasl světla v kanceláři a hvízdal na svého černého labradora, který ho doprovázel už dlouhé roky. „Tak pojď, kamaráde.“ Sturgis zamrčel, neochotně se postavil a líně

zavrtěl ocasem. Pak následoval Graysona chodbami úřadu šerifa v okrese Pinewood.

Boxy a stoly byly dnes díkybohu ztichlé a v celé budově se nacházelo jen pár dobrovolníků, kteří si stejně jako on vybrali, že nebudou slavit v rodinném kruhu, ale dají tuto možnost ostatním.

„Končíte?“ zeptala se ho Selena Alvarezová. Nakláněla se nad klávesnici a dívala se do jasně zářícího monitoru. Na stole jí vychládal šálek čaje.

„Jo, jo.“ Střelil pohledem na hodiny. Bylo deset minut po půlnoci a do budovy se pomalu začínali trousit policisté, kteří buď se službou souhlasili dobrovolně, nebo si jen vytáhli nejkratší sirku, jak se tak říká. „Co vy?“

„Hm, brzy.“ Ohlédla se přes rameno a Grayson si povšiml, jak jí černé vlasy zazářily ve světle zářivek, které visely nad její hlavou. Alvarezová byla nejchytřejším a nejodhodlanějším členem týmu a den co den dokazovala své výjimečné schopnosti. Přesto o ní nevěděl o moc víc, než co si mohl přečíst v jejím životopisu.

A přesně tak to chtěl Grayson i nechat. Bylo v ní cosi ztrápeného a tajemného a šerif už párkrát pocítil nutkání proniknout pod její tvrdou skořápku, aby zjistil, co ukrývá, ale po každé si to rozmyslel. Zajímala se o něj. Nebyl tak zabeđený, aby nepoznal chemii přitažlivosti, když na ni narazil. Dokonce jí chtěl oplatit stejnou mincí, ale vzdal to. Nechtěl míchat do práce milostné plotky a nebyl ani připraven na další vážný vztah, ačkoliv od posledního rozvodu uběhla už řada let. Zrada jeho exmanželky Cary ho zasáhla hluboko a příležitost u Alvarezové už beztak promarnil. Jeho druhé manželství netrvalo ani rok a skončilo opět kvůli Caře, kterou se mu

LISA JACKSON

nepodařilo zcela vypudit z mysli. Alvarezová si možná myslela, že se do něj zakoukala, on byl však přesvědčen, že v něm spíše viděla hrdinu. Samozřejmě neprávem. Ano, vycítil její zájem, než jí ho však stačil opřevzat, zamilovala se do jiného muže. A Grayson věděl, že lepšího by k sobě nenašla.

Přesto...

„Veselé Vánoce,“ popřál jí a ledabyly mávl rukou.

„Vám taky.“ Její úsměv, který se jí mihl ve tváři a který byl tak vzácný, že Grayson občas pochyboval, jestli ho ještě někdy uvidí, se dotkl tajného místečka v jeho srdci. Kývl na ni a otočil se. Zapnul si zip u krku a natáhl si rukavice, pak se pustil se svým psem v patách dlouhou chodbou ozdobenou třpytivými lucerničkami a stříbřitými vločkami, za což vděčil své přehnaně starostlivé sekretářce, která Vánoce brala smrtelně vážně.

Grayson si ale výzdoby sotva všiml. Myšlenky měl pořád temné a zmatené a všechny se točily kolem Alvarezové, která se krčila nad stolem. V duchu přemýšlel, jestli neudělal příliš velkou chybu. Takovou tu chybu, která chlapovi změni celý život. Nedávno ale málem přišla o život a Grayson byl rád, že to nakonec dobře dopadlo.

Zpomalil a ohlédl se. Možná nastal čas udělat ten důležitý krok, aby se o ní dozvěděl víc, aby zjistil, co se v ní děje... Možná...

Podíval se ale opět před sebe a zrychlil, zvuk jeho rázných kroků se zase nesl prázdnou chodbou. „Blbče,“ napomenul se polohlasem a v duchu si vlepil pohlavek. Vzápětí už ramenem otevřel dveře a vstoupil do chladné montanské noci.

připravena zemřít

Kromě několika hodin ve společnosti bývalé švagrové a neteří bude Vánoce trávit o samotě, uvědomil si s úšklebkem.

Nebude to poprvé.

A nejspíš ani naposledy.

Kapitola 2

„Říkal jsem přece, že chci, abychom byli spolu. Navždy.“

Nate Santana stál před krbem ve své staré chatě a cosi lovil v přední kapse svých džínů. Zanedlouho z ní vyndal malou krabičku potaženou sametem.

„Proboha!“ Regan Pescoliová zírала na tu drobnou krabičku, jako by to byl flakonek s prudkým jedem. Dokonce o krok ustoupila, ale to Santanu neodradilo od toho, aby poklekl na koleno, otevřel krabičku a podržel ji v dlani. Na podložce z bělostného saténu se třpytil diamantový prsten. Oči se jí zalily palčivými slzami. Připomínaly jí, že se pod tou tvrdou skořápkou skrývá naivní a bláhová holka. „Nemusíš... teda, chci říct... Nemůžu... Ach, proboha...“

„Regan Pescoliová, vezmeš si mě za muže?“

Podíval se jí přímo do očí a Regan začalo jihnout srdce. Zuřící bouře lomcovala okenními tabulkami, Regan ale měla pocit, jako by existovala jen ta staříčká chata a v ní oni dva a Santanův husky, který spokojeně spal v rohu místnosti. „Asi jsem to měl udělat předtím, než jsem ti řekl, že bych si tě chtěl vzít.“

„Myslíš požádat mě o ruku?“

„Jo.“

„To by bylo hezké.“ Snažila se, aby její hlas zněl pevně a tvrdě. Nechtěla, aby viděl, jak hluboce ji jeho slova dojala.

„Neodpověděla jsi mi.“

„No jo, vidíš. Já vím...“ Kousla se do jazyka. Jednoduchá odpověď by měla znít jednoduše: „Ano, ano, tisíckrát ano!“ Pak by se k němu měla přitisknout a bulet štěstím, zatímco on by jí nasadil prsten na prst a pak by si ji odnesl do maličké ložnice, kde by se milovali celou noc.

Zamrkala, aby tuto část svých úvah rychle vytěsnila z hlavy. Neměla jednoduchý život. Nebyla princezna a tohle nebyla žádná pohádka. Ne, byla dospělou ženou, dokonce policistkou, měla dvě dospívající děti... A za sebou dvě manželství. Její první manžel, Joe Strand, také pracoval u policie a zemřel při výkonu služby. Byl její láskou ze střední. Jenže pak otěhotněla, a to znamenalo začátek bouřlivého manželství, z něhož vzešel její syn Jeremy, který byl stejně krásný a tvrdohlavý jako jeho otec. Pak přišlo manželství číslo dvě s kamionákem Lukem „Štítkem“ Pescolim, který byl pohledný a okouzující. Letos u něj měly obě její děti trávit Štědrý den. Ani tohle manželství netrvalo dlouho, ale Regan byla za něj vděčná, protože z něj vzešla krásná, chytrá a hubatá Bianca, která ve svých šestnácti letech pořád věřila, že se svět točí jenom kolem ní.

Dvě pohromy.

Byla připravena na třetí?

„Pro lásku boží, Nate,“ řekla, zavřela mu dlaň do pěsti a vytáhla ho na nohy. „Já na tohle nejsem připravená. A ty to víš. Co to sakra děláš?“

„Žádám tě o ruku,“ vysvětlil suchým hlasem.

„Jo, jasně, to mi došlo, ale...“

„Ale co?“ zeptal se a v očích mu zajiskřilo. Byl to odraz od řetězu vánočních lucerniček, který pověsila nad okno v hlavní místnosti? Nebo se jí jen zdálo, že ho její rozpačitá a zmatená odpověď *pobavila*?

„Už jsme o tom přece mluvili. Myslela jsem, že to chápeš. Miluju tě, to přece víš, ale já a manželství... Prostě to nikdy nefungovalo.“

„Protože sis vybírala špatné chlapy.“

„Nebo oni špatnou ženskou,“ poznamenala. Viděla, že se Santana nadechuje k námitce, a tak rychle zvedla ruku, aby ho zarazila. „Ty víš, že věřím, že na rozbití manželství nikdy nenese vinu jenom jeden. Na to vždycky musejí být dva. A spousty tvrdé práce a...“ Posadila se na starý otmán. Teď to byla ona, kdo vzhlížel k Santanovi, jako by ho tiše prosila. „Upřímně... Já ani nevím, jestli to dokážu.“

„Může to být legrace.“

„Nebo katastrofa. Moje děti...“

„... si na to zvyknou. Nemůžeš žít jenom pro ně, to přece víš. Musíš udělat i něco pro sebe.“

„Já vím, ale...“

„Ale co?“ Zdálo se, že jeho hravá nálada byla ta tam. „Buď se za mě provdat chceš, nebo ne.“

„Jo, kdyby to bylo tak jednoduché.“

„Bude to tak jednoduché, jak sama budeš chtít.“ Uličnický srazil své černé obočí a Regan opět začalo tát srdce. Stál v místnosti v obnošených džínách, černém tričku a rozepnuté flanelové košili s rukávy vyhrnutými až k loktům. Vypadal drsně a dokonale mužně. Byl také chytrý jako liška a sebe-

jistý, tento kovboj s temnou minulostí ji zkrátka přitahoval od chvíle, kdy se jejich pohledy poprvé setkaly.

Takhle to ale se Santanou bylo pořád. Stačil mu jeden pohled a ona celá zjihla. Považovala se za silnou ženu, kterou nikdo neopije rohlíkem, neústupnou policejní vyšetřovatelku s pověstí dubové palice. Nikdy nebyla nerozhodná.

Tedy dokud nedošlo na Santanu a svatbu.

Jeho gesto by ji vlastně nemělo tak překvapovat. Věděla, že se k něčemu takovému schyluje. Bylo to jako kulka, které se nemohla vyhnout. Nevěděla, jestli je připravena. Vlastně si nebyla jistá, jestli na něco takového někdy připravena bude.

„No tak, Regan,“ začal a Pescoliová měla dojem, že v tónu jeho hlasu zaslechla i náznak podráždění. „To je tak těžké říct ‚Ano‘?“

Zakroutila hlavou. „Ne. Tahle část je docela lehká... Těžké je všechno ostatní. Víra, že to bude fungovat, že se budeme milovat až do konce života, že se to všechno nepromění v katastrofu, kdy si budeme akorát oplácet naschvály.“

„To se nestane,“ řekl pevným hlasem a ona mu na sekundu uvěřila. „Ne mezi námi.“

„Jasně. Tomu věří každý, kdo před Bohem zakládá rodinu... Dokud se neocitne před smírčím soudcem.“

Santana chvíli mlčel, pak zaklapl krabičku a postavil ji na stůl. „Tak víš co? Jsou Vánoce. Na rozhodnutí máš týden.“

„Cože? To má být ultimátum?“ Nemohla uvěřit svým uším.

„Vidíš, jaká jsi skvělá vyšetřovatelka,“ poznamenal uštěpačně a pousmál se. Pak se sklonil ke krbu a začal se věnovat ohni. Holýma rukama přiložil na řeřavé uhlíky pár borovico-

vých polínek, potom vstal a oprášil si dlaně. Pescoliová celou dobu sledovala, jak se mu džíny napínají na zadku, a když si uvědomila, že na něj nepokrytě zírá a hlavou se jí přitom honí myšlenky plné hříchu, byla ze sebe otrávená ještě více.

„Nechci se nechat zatlačit do kouta. Nesmíš mě k rozhodnutí nutit.“

„To já přece nedělám.“

„Že ne?“

„No dobře. Tak o tom takhle přemýšlej.“ Pokrčil rameny a oheň za ním hlasitě zapraskal. „Podívej, nebudu na tebe nijak tlačit. Vlastně se budu držet stranou a zítra k tobě nepřijedu. Užij si den se svými dětmi. Ale na Nový rok očekávám, že uslyším, že jsi připravena plánovat společnou budoucnost a že se přestěhuješ se mnou i s dětmi do nového domu... Nebo ne. A jestli usoudíš, že se nemůžeš vázat, tak bychom měli důkladně zhodnotit, co mezi námi vlastně je.“

„A?“

„A jestliže to nefunguje, tak bychom se tomu měli postavit čelem. Co ty na to?“

„Víš, co já si myslím? Mezi námi je něco krásného, i když to není nic... Ehm... Konvenčního... Ale podle mého názoru to mezi námi funguje. Žádná pravidla. Ty si děláš svoje a já si taky dělám svoje a všichni jsme spokojení.“

Jeho významný pohled ji usvědčoval ze lži. „V tom případě mě vůbec neposloucháš! Já přece říkám, že chci, aby ses stala mojí ženou. Chci, aby z nás byla rodina. Na začátku to byla... Ehm... Parádní zábava.“ Přikývla a vybavila si, jak jejich žhavý vztah začal. Zpočátku skutečně šlo čistě o fyzickou přitažlivost. „Ale vyvinulo se to do tohotohle...“ ukázal rukou na ni a pak na sebe, „... vztahu.“ Pescoliové se stáhlo hrdlo.

Chtě nechtě ale musela se Santanou souhlasit. „A máš pravdu, je to úžasné.“

„*Naprosto* úžasné!“ Pescoliová teď neměla na mysli jen nejlepší sex svého života, mluvila o pocitu sounáležitosti a důvěry. Dovolila tomuto muži poznat všechny stránky její složité povahy a milovala ho navzdory všem jeho chybám.

„A já teď chci tohle všechno, co mezi námi je, posunout na další úroveň. Záleží na tobě.“

Náhle měla Pescoliová dojem, jako by se pokoj kolem nich scvrkl a jako by v celém vesmíru existovali jen oni dva, což bylo zvláštní, protože stále vnímala i svůj aspekt matky. Pomalu vydechla a řekla: „Tohle není otázkou chtění ani touhy. Ani snu o našem společném životě. Musím uvažovat prakticky.“

Ten drzoun Santana se pousmál... Tím svým líným rošťáckým úsměvem, při němž mu mezi rty bleskly bělostné zuby, úsměvem, který jí připadal tak strašně sexy. „Ne, tohle je otázkou strachu,“ oponoval, spojil ruce a postavil ji na nohy. „*Tvého* strachu.“

„Blbost.“

„Ty víš, že mám pravdu.“

Náhle cítila, že má slzy na krajíčku. Sakra! Připadala si tak slabá... Tak *žensky* slabá! „Já jenom nechci, abys mě nakonec nenáviděl.“

Santana se pousmál a objal ji. „Opravdu si myslíš, že se tohle může stát?“

„Jo.“

„V tom případě mě neznáš, miláčku. Ani trochu.“ Než stačila zareagovat, přitiskl ji k sobě a políbil ji na čelo. Jen tak zlehka, sotva jí přitiskl rty k pleti. Měl horký dech a silné

paže a ona cítila nutkavou potřebu zcela se jim poddat. „Jsou Vánoce. Neměli bychom se hádat.“

„Je to vůbec možné?“

„Možná ne.“ Zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. Uviděla v nich jiskřičku pobaveného veselí, ale hlouběji uviděla ještě něco silnějšího, něco, co před ní Santana ihned schoval. Věděla, že musí odolat. Věděla, že musí tu hloupost se svatbou ukončit. Neměla ale sílu hádat se a navíc by to stejně k ničemu nevedlo. A navíc měl pravdu: Byly Vánoce.

Vyhledal ústy její rty, políbil ji a zvedl ji. „Počkej...“ chtěla se mu vzepřít, ale Nate její námitky ignoroval. Odnesl si ji do ložnice a hodil ji bez velkých cirátů na postel. „To si teda dovoluješ hodně, panáčku!“ poznamenala a jen stěží se ubránila úsměvu.

„To si piš!“ Ale to už si lehal vedle ní na starou matraci a začal jí rozepínat svetřík.

„Ty prevíte...“

„Proto mě tak miluješ.“

„Možná.“

„Žádné možná. Určitě, detektive Pescioliová.“ Přetáhl si obě trička přes hlavu a hodil je do rohu místnosti. „A já ti to teď dokážu.“

Zasmála se. „Trochu otřepané, nezdá se ti?“

„Jo.“ Polaskal jí krk, pak zvedl hlavu a přiložil jí špičku nosu k nosu. „Musím najít způsob, jak tě přesvědčit, aby sis mě vzala.“

„Tak hodně štěstí.“

„Má to být výzva?“

„Co myslíš?“

Silnýma teplýma rukama jí sundal svetr. „Výborně,“ zamumlal proti jejím prsům, „protože já bych teď klidně nějakou výzvu přijal, miláčku.“

„Jsi děsný,“ zašeptala a zadržela dech, protože cítila, jak se jí rozpaluje krev v žilách.

„Nejhorší!“ Políbil ji na bradavku a zvedl hlavu. V pološeru se mu zaleskly oči.

Regan vzdychla a pomalu kapitulovala... Pouze v tomto ohledu.

„Alvarezová, nechceš si trochu odpočinout?“ rozezněl se ztichlými opuštěnými kanceláři úřadu šerifa hlas Petea Watersheda. Prošel kolem jejich otevřených dveří a Alvarezová ucítila zápach cigaret, který k němu neodmyslitelně patřil. Po několika krocích se ale zastavil a pozpátku se k ní vrátil, když mu došlo, že pořád sedí u svého stolu a zírá na fotografie obětí vraha, který děsil Medvědí Brod sotva před dvěma týdny. Tisk ho překřtil na Vraha ledových mumií a tohle jméno se ujalo i mezi lidmi.

„Kolik je vlastně hodin?“ zeptal se Watershed. Vytáhlý, štíhlý dopravní policista, který se neustále buď mračil, nebo trousil drsné vtípky, se také dobrovolně přihlásil na noční službu. Nepatřil mezi Seleniny oblíbence, svou práci ale odváděl dobře a byl ochotný obětovat svůj Štědrý večer, aby ho mohl jiný kolega trávit s rodinou.

„Nevím.“

„A co teda děláš? Snažíš se zahanbit ostatní?“ Ušklíbl se, ale jeho smích se změnil v hlasitý kašel, za což vděčil dvěma krabičkám denně.

„Jo, přesně to mám v plánu,“ řekla a Watershed se zasmál hlasitěji. „Naštěstí se v tvém případě ani nemusím moc snažit.“ Pousmála se.

„Teď jsi mě dostala.“ Záchvat kašle pomalu ustával.

„Ale já už to asi zabalím.“ Alvarezová sebrala ze stolu klíče a kabelku a odsunula se. Poraněná noha ji ještě bolela, Alvarezová ale zatnula zuby a jen potichu sykla. Ačkoliv si to nechtěla připustit, Watershed měl pravdu. Na monitoru viděla časový údaj 1.16. Mohla odejít už před hodinou, ale zůstala přesčas. Zase. Tohoto zlovyku by se měla konečně zbavit. Tolik let pro ni práce znamenala celý život a na pověsti workoholika neviděla nic špatného. Takový životní styl jí dokonale vyhovoval, dokud zhruba před měsícem znovu nepotkala Dylana O'Keefe. Od té doby byli spolu, a i když jejich vztah rozhodně nepatřil mezi ty nejpoklidnější, tajně doufala, že by se z něj mohlo vyvinout něco trvalého. Dnes byl ale O'Keefe se svou rodinou v Heleně, a tak Alvarezová zůstala sama.

„Výborně, protože jsi tu už přesčas a úřad nás oba platit nemůže.“

Nežertoval. Rozpočet úřadu šerifa byl hodně napnutý. Na začátku prosince Medvědí Brod sužovalo intenzivní sněžení, které nemělo konce. Museli povolat posily kvůli neplánovaným uzavírkám, rozbitému elektrickému vedení a evakuaci starých nemohoucích lidí. Řádění sériového vraha si z rozpočtu ukrojilo další kus.

„Pokud ti rozpočet tolik leží na srdci, tak co tu ještě děláš?“

„Dokončuju hlášení.“ Oči mu potemněly a zamýšleně se poškrábal na strništi, které mu vyrazilo na bradě. „Neho-

da u Vřesového sedla.“ Zakroutil hlavou. „Devatenáctileté dítě.“

„Žije?“ vyhrkla Alvarezová a cítila, jak jí žaludek sevřela ledová pěst hrůzy.

„Jen tak tak... Představ si, že bys byla jeho máma a tohle se zrovna o Vánocích dozvěděla.“

„Nebo kdykoliv jindy,“ poznamenala a vzpomněla si na svého vlastního šestnáctiletého syna v Heleně, kterého vychovávala jiná rodina, protože ho kdysi dala k adopci. Mrazilo ji při pomyslení na Gabriela, který jí jako velká voda vtrhl do života.

„Tak proč tu pořád jsi?“ zeptal se Watershed.

Alvarezová vklouzla do bundy. Těhle otázce se bude muset vyhnout, uvědomovala si. Odpověď by byla příliš osobní. Jelikož se O'Keefe měl vrátit až ráno, chtěla uniknout z domu a před démony vánoční minulosti. „Jenom jsem si chtěla něco dokončit.“

„Na Štědrý den?“

Pokřčila rameny, omotala si šálu ledabyly kolem krku a strčila klíče do kapsy.

„Myslel jsem, že teď pracuješ na zkrácený úvazek, nebo tak nějak.“ Ukázal na její nohu.

Při vzpomínce na boj s posledním sériovým vrahem z Medvědího Brodu, kdy málem přišla o život, se v duchu otrásla. Na rtech však vykouzila úsměv, který v srdci necítila ani v nejmenším. „Doktor říká, že už můžu.“

„A co šerif?“

„Grayson to chápe.“

„Jasně...“ Očividně jejímu vysvětlení příliš nevěřil, nechtěl v tom ale dál šfoulat. „OK, budu muset jít. Šťastné

LISA JACKSON

a veselé, Alvarezová. Užij si Vánoce... Teda alespoň to, co z nich zbylo.“

„Mám před sebou celý den, Watershede. Přesněji skoro třiadvacet hodin.“ A ty jí budou připadat jako věčnost. Už teď si přála, aby jí dovolená skončila.

Watershed ji už ale neslyšel. Kráčel směrem k prostorám, kde se nenacházely kanceláře, ale jen toalety.

Úřad šerifa většinou připomínal mraveniště. Neustále tu zvonily telefony, ozývaly se kroky z chodby, v místnostech hučely hlasy policistů i vyslychaných, znělo monotónní tukaní do klávesnic, tu a tam se někdo zasmál nebo zachrastil pouty. Ale teď, když byla většina světel zhasnutá a v celé budově zůstalo jen minimum lidí, bylo všechno nadpozemsky tiché.

„Tichá noc,“ zašeptala polohlasem, když si strčila pistoli do pouzdra v podpaží a zhasnula světla.

Rychle si zapnula bundu a vykročila k zadní části budovy. Při troše štěstí už nikoho nepotká, a nebude tak muset znovu vymýšlet uhozené odpovědi na otázku, co tam dělá tak pozdě a proč má takovou averzi vůči svátkům.

První půlku života strávila ve Woodburnu v Oregonu mezi členy své rozvětvené hispánské rodiny. Tehdy cítila tu úžasnou atmosféru, která Vánoce provázela. Milovala půlnoční mše s rodinou, vůni tamales, které pekla její babička, smích a radost příbuzných, když se zdobil vánoční stromek, rána, kdy pod stromečkem dychtivě hledala dárky. Vánoce pro ni znamenaly kouzelné období, jako pro každou jinou holku jejího věku.

A pak stačila chvilka, aby o to všechno přišla.

Žaludek se jí zvedl při pomýšlení na bratrance a na to odporné znásilnění, na těch pár minut, kdy tak brutálně přišla o svou nevinnost.

„Už se přes to konečně přenes,“ přikázala si šeptem, když procházela opuštěnou jídelnou. Věděla však, že se přes to nepřenese nikdy. Na světě nebylo dost psychologů, antidepressiv ani vlídných slov, které by jí umožnily zapomenout na tak strašnou bolest. Pořád si v srdci ponese hlubokou ránu, která se jí zacelila jen na povrchu.

Už se s tím ale naučila žít a nyní... Nyní dokonce opět pocítila lásku.

Snad!

Na rozdíl od potemnělých prostor u kanceláří v jídelně jasně zářila světla na stropě a vypadalo to, jako by se v plné síle odrážela i od umakartových desek stolů. Navíc všude po stěnách i ze stropu visely stříbrné vločky a zlaté fáborky, které na Alvarezovou pomrkávaly jako tajemná zrcátka.

Recepční Joelle Fisherová Vánoce zkrátka milovala. Vlastně milovala všechny svátky. Slavila všechno od 4. července po Mezinárodní den stromů nebo Svátek americké vlajky. Vyhledávání těch nejpodivnějších svátků a plánování jejich oslav bylo jejím největším koníčkem. Nikdy ovšem nezářila tak, jako když se přiblížil konec roku a s ním i ty největší svátky: Halloween, Děkuvzdání a Vánoce. Bum, bum, bum! Od poloviny září až do patnáctého února Joelle plnila své životní poslání a šířila do světa lásku a krásu.

Ale Alvarezové se z toho zvedal žaludek.

Joelliny představy oslav se koncentrovaly do těch nejzářivějších, nejblyštivějších a nejnevkusnějších dekorací, jaké se dají sehnat. Alvarezová pochybovala, že by Bůh ocenil všech-

LISA JACKSON

ny ty divoce blikající lucerničky, které slabším povahám způsobovaly závratě, ale... Kdo ví. A Alvarezová si nechtěla stěžovat nahlas jako její partnerka Pescoliová.

Na plastovém tácku ve tvaru sněhové vločky ještě zůstalo pár kousků cukroví ve tvaru soba. Alvarezová ale odolala pokušení, protože se chtěla vrátit ke zdravé stravě a pravidelnému cvičení co nejdříve. Když vystoupila z budovy, náhlá bolest v noze jí znovu připomněla zápas s tím šíleným monstrem. Snažila se však bolest ignorovat a soustředit se na to, že teď vede mnohem spokojenější život. Bude-li se snažit dostatečně, možná jí do srdce vstoupí duch Vánoc a rozežře jí duši...

Možná.

Na tom se porota ještě neshodla.

Kapitola 3

Pescoliová uháněla jako o závod.

I když sněžilo a rychlá jízda byla přinejmenším riskantní, Pescoliová doslova stála na plynu a uháněla ve svém džípu po klikaté cestě, která se vinula přes kopce a hluboké kaňony. Hučení motoru představovalo jediný zvuk v okolních ztichlých borovicových a jedlovcových lesích, které už přikryla desetacentimetrová vrstva čerstvého bělostného prašanu. Vypadalo to tam jako v pohádce, ale Pescoliová si toho sotva všimla, jak byla unavená. Za celou noc prakticky nezamhouřila oka, převalovala se ze strany na stranu a v hlavě se jí motal rej různých myšlenek. Se Santanou se milovali skoro do dvou do rána. Pak se pokoušela usnout, ale nedařilo se jí to. Má jeho nabídku přijmout? Dokáže se vzdát své nezávislosti? A co pak bude s dětmi? S prací? Co bude s jejím životním stylem, který po rozchodu s Lukem pilovala do takové podoby, aby vyhovoval jen jí?

Svatba se Santanou jí připadala jako pitomost. Ale jak tak seděla v příjemně vyhřátém interiéru svého SUV, uvědomo-

vala si, že nebýt hořkých zkušeností z předchozích manželství, patrně by si nenechala ujít příležitost stát se jeho ženou. Ona si už ale vytrpěla své, a i když se pomalu začínala přiklánět k jeho názoru, vadilo jí, že jí dal doslova nůž na krk.

Podřadila před zatačkou a pomyslela si, jak směšné to je. Měl právo opustit ji, kdyby se vztah nevyvíjel podle jeho představ. Přesto ji to štvalo.

Přepnula stěrače na vyšší rychlost a jejich gumové lišty začaly zběsile odhrnovat sníh z předního okna, zatímco motor vrčel a pneumatiky monotónně hučely. Policejní vysílačka trochu praskala, a tak Pescoliová zapnula rádio, kde už asi po milionté za letošní vánoční sezónu hráli „Have a Holly Jolly Christmas“ od Burla Ivese. Rychle tedy přeladila na jinou stanici, kde zase jen běželo zpravodajství nebo se mluvilo.

Ráno měla vidět svoje děti... Přesněji po poledni, jelikož Jeremy poslední dobou nedokázal vykopat svůj zadek z pelechu před jedenáctou. Neměla moc času. Pescoliové vadilo, že na Vánoce neměla děti jen pro sebe, ale nemohla s tím nic dělat. Luke byl strašný manžel, ovšem jako nevlastní i vlastní otec byl o kapku lepší, ačkoliv z jeho nové ženy zrovna nešílela radostí. Michelle, které ještě nebylo třicet, měla dokonalou postavu, a i když se navenek prezentovala jako typická blondýna, byla podle Pescoliové alespoň o trochu chytřejší, než jak působila.

Teď kvůli Santanově návrhu mířila za svým šéfem. Přepadnout ho zrovna ve sváteční ráno na Vánoce možná nebyl nejlepší nápad, ale Grayson patřil mezi šéfy, kteří si na své podřízené udělají čas *kdykoliv*, ve dne v noci. Alespoň tak minulý týden říkal a Pescoliová byla odhodlaná vzít ho

za slovo. Potřebovala poradit a měla jen týden na to, aby si všechno promyslela. Chtěla vědět, jestli by mohla pracovat třeba na poloviční úvazek, nebo zda by bylo možné upravit jinak pracovní dobu. Jeremy se sice zrovna chystal opustit rodné hnízdo, ale Bianca ještě pořád chodila do školy, takže by jí jen prospělo, kdyby jí Pescoliová mohla věnovat více času. Pokud Pescoliové na její práci něco vadilo, pak to byl fakt, že ji okrádala o čas s dětmi. Oddanost práci také zcela jistě patřila mezi faktory, které stály za rozpadem obou jejích manželství.

Rozhodně se ale práce nechtěla vzdávat. Ani za nic! Své zaměstnání milovala a navíc v něm byla zatraceně dobrá. V poslední době, když se Alvarezová dávala dohromady, pracovala s Brettem Cagem, který sice byl dobrým poldou, ale příliš si spolu nerozuměli. Měla pocit, jako by na stanici nic neklapalo. Ale teď byla Alvarezová zpátky a najednou všechno zase šlapalo jako dřív.

Možná by mohla jen omezit čas, který tráví v práci mimo domov, přemýšlela. Nebo by mohla začít pracovat jako soukromé očko. O'Keefe o tom mluvil a jí se ta myšlenka zamlouvala. Docela. Nezpochybnitelnou pravdou však zůstávalo, že svou práci milovala. Sice ne tolik jako své děti, ale hodně.

A co Santana? Miluješ ho víc než práci pro úřad šerifa v okrese Pinewood?

„Mícháš jablka s hruškami,“ řekla si, když v rádiu začala pravidelná relace o počasí. „Jablka s hruškami.“

V kávovaru se zrovna vařil hrnek čerstvého kafe, jehož opojná vůně, na kterou se Grayson těšil od chvíle, co otevřel

oči, zaplnila celou kuchyň. Byl ranní ptáče. Vždycky takový býval, a to i v letech, kdy chodil na noční a denní, to když pracoval jako dopravní policista. Jeho ženě noční směny vadily, ale on tenkrát bral všechno, co mu nabídli, a námítky Cary byly platné, jako když hrách na stěnu hází.

Rozpadajícímu se manželství nepomohl ani fakt, že odmítal jít do hádek o své práci a že nereagoval na výtky typu: „Dáváš zaměstnání přednost před vlastní ženou.“

Nalil si kávu a znovu se podíval na telefon, kde měl zprávu od Pescoliové, že ho jede navštívit. „Taky tě zajímá, co se děje?“ zeptal se svého psa. Černý labrador Sturgis, který zrovna lačně hltal vodu z misky vedle zadních dveří, se ohlédl přes rameno a zavrtěl ocasem.

Co proboha Pescoliová potřebuje tak naléhavě, že k němu kvůli tomu jede zrovna o Vánocích? Možná nese špatné zprávy... Nebo si chce stěžovat na Joelliny veletochy v kanceláři. Pescoliová nebyla zrovna milovnice tradic, celé Vánoce ale vždy chtěla trávit s dětmi. Určitě by k němu zrovna teď nešla, kdyby to nebylo opravdu důležité. „To se ale za chvíli dozvíme,“ vydechl a zadíval se ven z okna.

Přes noc napadlo dobrých deset centimetrů sněhu, pokud se mohl spolehnout na odhadovanou tloušťku sněhové pokrývky na zábradlí verandy. Ve své prostorné chatě, kterou vlastníma rukama renovoval několik let ve svém volném čase, měl dostatek soukromí. Zatím přistavěl druhou koupelnu, opravil tu první a teď přemýšlel o rekonstrukci kuchyně. S tím ale rozhodně nebude nijak spěchat. Staré dřevěné poličky a bytelné skříňky plně vyhovovaly jeho staromládeneckému způsobu života. Zatím...

Sturgis k němu opět vzhlédl. Voda mu z tlamy kapala na staříčkou dřevěnou podlahu. „Víš, že máš problémy s pitím, že jo?“

Pes ho znovu odměnil zavrtěním ocasu. Grayson se posmál, podrbal věrného kamaráda za ušima a odložil si nedopitý hrnek na oprýskanou linku. „Šťastné a veselé, chlupáči,“ řekl, ale v duchu už přemýšlel o dni, který měl před sebou. Bývalá švagrová ho pozvala k sobě domů na večeri. Hattie, která bývala manželkou jeho bratra Barta, ho obvykle zahrnovala do svátečních plánů své rodiny a on obvykle pozvání přijímal, i když to bylo komplikované. *Velmi* komplikované. Hattie byla místní děvče, které v mládí randilo se třemi ze čtyř kluků Graysonových... Včetně Dana.

Takže to byla trochu ošemetná záležitost.

Nakonec si vzala Barta a porodila mu dvojčata. Když se manželství rozpadlo, odstěhovala se z ranče. Rozchod byl hořký a sklíčený Bart se nakonec oběsil ve stodole.

Nebyla to hezká doba. Jejich vztah měl navíc další lehce incestní aspekt. Hattie byla mladší sestrou jeho exmanželky Cary... Přesněji nevlastní sestrou, která vyrůstala jinde. Jo, s Hattii to bylo komplikované. Byl to takový rodinný propletenec, k němuž mohlo dojít pouze ve městě o velikosti Medvědího Brodu.

Hattii pochopitelně Bartova smrt strašně sebrala. Dokonce tvrdila, že by si nikdy sám nesáhl na život. Důkazy hovořily jasně, ale ona se zkrátka rozhodla ignorovat je. A tak kdykoliv byla u Graysonů, a zdálo se, že po Bartově smrti u nich byla ještě častěji než dříve, nadnesla otázku smrti exmanžela s tvrzením, že by si sám nikdy život nevzal. Svou častou přítomnost u Graysonových vysvětlovala tak, že chce, aby její

LISA JACKSON

dcery poznaly rodinu svého otce. Možná to byla pravda, ale Danovi bratři Cade a Velký Zed věřili, že její motivy nebyly tak čisté. Bez velkých okolků tvrdili, že Hattii zajímá ranč a rodinné peníze.

„Proboha Dane, jak můžeš být tak naivní?“ zeptal se ho Cade, když byl naposledy na ranči. „Copak ji neznáš? Vždyť jsi s ní chodil.“ Opíral se spolu se svými dvěma bratry o ohradu vedle stodoly. Sledovali dobytek, kterému díky mrazivé zimě zhoustla srst. Zvířata se scházela u brány stodoly, aby se nakrmila, a od tlam jim stoupaly obláčky páry.

„To je stará historie,“ odpověděl Dan. „A navíc...“

„Ale jo. Já vím, neboj. Taky jsem si tím prošel.“ Cade se při té vzpomínce zlověstně zamračil a Velký Zed, který byl o deset centimetrů vyšší a o dobrých dvacet kilo těžší, si bratry změřil pohledem. Cade pokračoval: „Rozdíl je v tom, že já jsem dostal rozum.“

„Trochu,“ poznamenal Velký Zed. Nejstarší z bratrů Graysonových byl obvykle tišší než výbušný Cade i Dan, který sice nedával emocím tak snadný průchod jako Cade, ale svůj názor si pro sebe rozhodně nenechával.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Cade.

„Jenom to, co říkám. Trochu ses přes ni přenesl.“ Zed pokrčil svými rozložitými rameny. „A trochu ne.“

„Co ty o tom sakra víš?“ zavrčel Cade a nakopl hroudu hlíny, která vyčnívala ze sněhu. „Chtěl jsem jenom říct tady bratříčkovi...,“ ukázal rukou v rukavici na Dana, „... aby si dal bacha.“

Dan si rady svého bratra samozřejmě k srdci nebral. Ani trochu ho nezajímalo, jaké má Hattie motivy. Zajímal ho osud

dvojčat McKenzie a Mallory. Sám žádné děti neměl a tito dva energičtí osmiletí špunti se mu vryli hluboko do srdce.

A tak souhlasil s večerí. Dokonce v hračkářství v Missou-
le koupil jakési holčičí hry a vložil je do červených dárkových
taštiček, které vycpal zeleným krepovým papírem a ovázal
zlatými stuhami. Jako vždy schoval každé z Bartových dcer
do taštičky šek. Na studia. Alespoň to pro ně udělat mohl,
říkal si.

Doufal jen, že si Hattie tentokrát nechá pro sebe své názo-
ry na Bartovu sebevraždu. Ale asi doufal nadarmo, protože
o tom mluvila už před dvěma týdny.

„Přemýšlej o tom,“ řekla mu tenkrát. „Opravdu věříš, že
by se tvůj bratr oběsil? To přece není Bartův styl.“ Zadáva-
la se do neurčitého bodu v dálce. „Kdyby mi někdo řekl, že
si vzal koně, odjel k Vlčímu průsmyku a zastřelil se vlastní
zbraní... Tomu bych možná věřila. *Možná*. Pořád je tu ob-
rovské kdyby.“

„Hattie, Bart měl deprese.“

„Spousta lidí má deprese,“ obořila se na něj a v očích jí
zaplálo. „Proto přece vynalezli antidepressiva.“

„Ale antidepressiva také nebyla Bartovým stylem,“ na-
mítl a Hattie se do hádky nechtěla pouštět. Cítil však, že se
k tomuto tématu bude chtít vrátit. Jeho bývalá švagrová byla
po čertech umanutá.

Podíval se na hodinky a zamračil se. Bude muset přiložit
do kamen. Zanedlouho přijede Pescoliová a s ní i záležitost,
která podle všeho nemohla počkat.

„Tak se do toho pustíme,“ řekl psovi a natáhl si boty, kte-
ré nechal stát u zadních dveří. Když otevřel, dovnitř se ihned
vehnal ledový vzduch. Sturgis přiběhl ke dveřím a vystřelil

LISA JACKSON

ven jako šíp. Grayson si narovnal stěsna na hlavě a vyšel na verandu. „Fajn,“ zamručel a podíval se na hromádku dřeva za dveřmi. Dobře, ještě trochu ho našťípe.

Koneckonců trocha pohybu ještě nikdy nikoho nezabila.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Čas ubíhal příliš rychle. Neměl celý den. Bylo zrovna sváteční ráno a on se musel objevit na několika místech, aby si vyrobil alibi.

Přesto čekal.

Krčil se v příkrém svahu nad Graysonovou chatou a sledoval kouř stoupající ze starého komína, kterému chybělo víc než několik cihel. Čekal na správný okamžik. Netrpělivě. Rukou v rukavici pohladil hlaveň pušky a zadíval se na ledem potažená okna, kde zahlédl šerifovu siluetu. Šerif párkrát prošel kolem, ale ani jednou se u okna nezdržel.

Sníh se teď sypal rychleji. Velké tlusté vločky se točily ve větru a zastiňovaly mu výhled. Vánice byla komplikací, ano, ale zároveň mu poskytovala skvělé maskování.

Ovládl nutkavou potřebu podívat se na hodinky.

Svítání už dávno skončilo, takže měl zpoždění.

Copak se ten chlap na chvíli nezastaví? Copak se nemůže na chvíli postavit k některému z oken obrácených ke svahu?

Fajn, ty hajzle. Pojď k tatínkovi!

Náhle se otevřely zadní dveře a Graysonův černý labrador se vyřítil přes verandu a schody rovnou do sněhu.

Vrahovi se mírně stáhl žaludek. Pes by mohl znamenat problém. Kdyby ho ucítil a začal štěkat, nebo kdyby se k němu vydal, Grayson by mohl něco vytušit. Na psa určitě

vystřelit nemohl. Přesto zatnul zuby a opřel pušku o nerovný povrch trouchnivějšího pařezu, který si vybral za úkryt. Podíval se skrz mušku a čekal. Vteřiny plynuly...

Tak pojd'. No tak!

Dveře se hlasitě zavřely a na verandě se ozvaly kroky.

Perfektní...

Vrah se usmál a namířil pušku na verandu.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Musí to být dokonalá trefa. Zanedlouho už stiskne spoušť a odešle Graysona ke Stvořiteli. To pomýšlení bylo jako hřejivý, sladoučký, medový balzám, který tišil jeho duši. To bude nádherná pomsta. Cítil nedočkavost, nesměl se jí ale podat. Ještě ne. Vědomě zklidnil divoce pulzující srdce i ruku. Zadíval se skrz hledáček optiky, zamířil a sledoval vysokého muže, jak kráčí se sekyrou v ruce ze schodů. Ten pitomý čokl běhal tam a zpátky. Byla to komplikace, ale zatím si naštěstí nevšiml, že je Grayson sledován.

Hodný chlapec. Jen tak dál.

Grayson přešel příjezdovou cestu. Vepisoval nohama stopy do čerstvého sněhu až ke garáži, kde skladoval hromadu špalků. Teď začal špalky štípat. Dřevo praskalo a odlétalo od ostří sekyrky na zem.

Už chtěl stisknout spoušť, v dráze mu ale stál strom, takže ještě zadržel. Pod lyžařskou maskou se mu srážel pot na obočí, když si uvědomil, jak dlouho čekal na tuhle chvíli, kdy se Graysona zbaví jednou provždy.

Tvoje chvíle přišla, šmejde.

Prásk! Další polínko se rozskočilo na dva kusy. Pak další.

No tak, no tak. Kolik toho dřeva vlastně potřebuješ?

Samozřejmě se mu nedostalo žádné odpovědi.

LISA JACKSON

Konečně Grayson posbíral popadané dřevo, naskládal si ho na ruku a vyšel na volné prostranství.

Zadíval se na pohybující se cíl... Zamířil... Posunul si oběť přímo do středu kříže na optice. Pomalu začal mačkat spoušť.

Haf! Haf!

Kaňonem se neslo hlasité štěkání.

Pes! Kde je sakra ten zatracený čokl?

Podíval se do strany, aniž by pohnul hlavou nebo rukama. Periferním zrakem zahlédl, jak se cosi černého mihlo mezi stromy.

To snad ne! Vypadni, ty smetáku!

S nervy napjatými k prasknutí si musel připomenout, že je proti větru. Pes ho v žádném případě nemohl...

„Sturgisi!“ zaduněl kaňonem šerifův hlas, který byl dost silný na to, aby strhl lavinu.

Ztuhl.

„Ke mně!“ přikázal Grayson a zamračeným pohledem se zavrtil do zalesněného svahu, jestli mezi stromy neuvidí toho svého podvratáka.

Sakra!

Srdce mu bilo jako o závod, nervy měl napnuté jako tětívu luku.

Soustřed' se! Nesmíš se nechat rozptýlit. Tohle zvládneš...
Znovu se zaměřil na svůj cíl. Grayson se natočil, takže nyní stál čelem k němu. *Skvělé.*

Znovu zlehka zatlačil na spoušť.

Znovu se ozvalo hlasité zaštěkání.

Do háje!

Grayson vykročil od domu a ztratil se za houštím mladých stromků. *Ty hajzle!* Musel se s ním vypořádat co nej-

dříve. Potřeboval dokonalou střelu. Musel už teď zmáčknout tu zatracenou spoušť.

V hlavě se mu ozvalo známé hučení. Olízl si rty. Koutkem oka zahlédl, že pes od něj nebyl daleko.

„Sturgisi, k noze!“ rozkázal Grayson a zadíval se přímo k pařezu, který si vrah vybral za úkryt.

Pes se zastavil a začenal ve větru.

Černý labrador stál jako socha. Uši měl výstražně postavené a díval se přímo na něj. Neposlechl Graysona, ale ani nezačal štěkat. Jen se díval.

To nebylo dobré.

Po zádech mu přeběhl mráz a přemýšlel, že bude muset zastřelit i psa. Co naplat?

Grayson se zastavil a natočil hlavu na stranu, jako kdyby vycítil, že ho někdo sleduje.

Vrah se teď snažil psa ignorovat a soustředit se jen a jen na svůj cíl.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Hučení se měnilo v ohlušující rámus.

Teď!

Hučení stále sílilo...

Posunul hlaveň pušky a znovu uvěznil Graysona ve středu kříže.

Zrovna když měl svůj cíl opět na mušce, došlo mu, že sílící hučení přichází zvenčí. Způsobilo ho blížící se auto, patrně nějaké velké SUV. Zvuk jeho motoru se nesl kaňonem, jak auto šplhalo do kopce.

Návštěva?

Ve sváteční vánoční ráno? U odlehlé Graysonovy chaty?

Žádná jiná stavba se v blízkosti nenacházela.

LISA JACKSON

Hučení motoru sílilo... Jako by vrahovi dunělo v hlavě.

*Ne! Ne! Ne! Tohle neměl v plánu! Návštěva může všechno
pokazit.*

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Skrz hustou vánici se díval na Graysona, který pořád v ruce držel naštipané dříví. Šerif vykročil k chatě. Zastavil se na volném prostranství, jako by i on konečně zaslechl zvuk blížícího se vozu.

Nevšímej si toho. Soustřed' se!

Necelých sto metrů od chaty zahlédl džíp.

Ted!

Stiskl spoušť.

Prásk! Pažba pušky ho kopla do ramene.

Graysonovo tělo sebou divoce trhlo a odskočilo dozadu. Šerif rozhodil rukama a otočil hlavu. Dříví se rozlétlo do všech stran a ztratilo se v pokrývce čerstvého sněhu. Klobouk mu slétl z hlavy, ale šerif pořád stál na nohou. Vrávorál, ale už začal klesat. To nestačí!

Tiše vzdychl a znovu stiskl spoušť. Puška štekla. Grayson se otočil jako loutka, pak padl k zemi. Na prsou a na krku se mu objevila krev, která začala barvit bělostný sních nádherným karmínem.

„Chcípni, ty hajzle,“ zašeptal ve chvíli, kdy se v ranním světle zaleskla dvojice reflektorů přijíždějícího vozu.

Sakra!

Světla reflektorů sílila a vzápětí olízla stěnu chaty. Džíp se rychle blížil. Řidič zjevně pospíchal, jako by tušil, že se něco děje.

Musí zmizet. Hned. Nemá času nazbyt.

To zatracené psisko zoufale zavylo. Vrah překotně otočil zbraň proti zvířeti a zaměřil ho. Jenže v tu chvíli džíp zastavil.

Neměl čas.

I když by psa zaručeně zastřelil, zarazil se.

Kdyby vystřelil, prozradil by se. Ať už ten džíp řídil kdokoli, musel by ho vidět. Musel by mít obrovské štěstí, aby si řidič nevšiml záblesku výstřelu. A to nemohl riskovat.

Mohl by ale zneškodnit řidiče toho auta.

Dveře u řidiče se prudce otevřely a do sněhu vystoupila žena s narudlými vlasy.

Když ji poznal, srdce se mu málem zastavilo. *Detektiv Regan Pescoliová z úřadu šerifa v okrese Pinewood! Ta mrcha...*

To se podívejme!

Chvilku zvažoval, že ji zastřelí také. Dvě mouchy jednou ranou. Proč ne?

Váhal. Asi by se mu ji nepodařilo trefit ideálně. Navíc má nejspíš zbraň a pes, který se již díval jeho směrem, se pomalu začal pohybovat k místu, kde se schovával. Ne. Nemohl riskovat. Nesměl se nechat chytit. Zbývala mu ještě hromada práce a musel ji odvést perfektně. Bez chyb... Přesně podle plánu.

S divoce tlukoucím srdcem se otočil směrem k hustému zasněženému lesu. Schoval zbraň do pouzdra na zádech a zabodl lyžařské hůlky do sněhu. Pak zmizel skoro tak rychle jako kulka, která zabila šerifa. Měl zpoždění, ale byl rád, že ho nevyčenicchal ten mizerný čokl a neodhalila Pescoliová. Opatrně a ve střehu prchal po příkré pěšině. Kličkoval mezi stromy, přeskakoval muldy a celou dobu slyšel zoufalé vytí Graysonova psiska.

LISA JACKSON

Ten čokl ho ale už určitě nedohoní.

A tak zbyli čtyři.

Byli by čtyři, kdyby se trefil lépe a kdyby Grayson skutečně zemřel. Nyní to ale bude muset stačit. Pod svou lyžařskou maskou se usmál.

Sajonara, ty parchante. Máš, co sis zasloužil.

Kapitola 4

Prásk!

Pescoliová s hrůzou sledovala, jak sebou Graysonovo tělo křečovitě trhlo, pak se otočilo, stetson mu odlétl z hlavy a kusy dřeva, které držel v náručí, se rozlétly do vzduchu a přistály ve sněhu. „Ne!“

Prásk! Údolím se rozlehl další výstřel a ten ho zasáhl, když padal. Hlava sebou při pádu divoce šklubla.

„Ne, ne! Panebože, ne!“ Zděšená Pescoliová se vřítla s vozem na parkovací plochu a dupla na brzdy tak, aby zastavila svůj džíp ve smyku mezi Graysonem a místem, odkud podle ní přišly ty výstřely.

Skloněná se přesunula přes středovou přepážku a sedadlo, otevřela dveře na straně spolujezdce a skutálela se ven na zem vedle Graysona, zatímco motor pořád běžel a stěrače odhrnovaly sníh z předního skla. Jednou rukou automaticky vytočila na svém mobilu číslo pro přivolání pomoci a druhou vytrhla zbraň z pouzdra. Sledovala terén. Viděla, jak Graysonův pes jako černá střela proletěl sněhem, a když se

ozval operátor tísňové linky, zakřičela do telefonu: „Postřelený policista!“ *Co se tu k čertu stalo?*

Pohybovala se instinktivně, pohledem přejížděla hustě porostlou krajinu. Mezitím do telefonu identifikovala sebe i oběť. „Jsem u srubu šerifa Dana Graysona na Spangler Lane,“ uvedla a vysypala ze sebe název nejbližší hlavní cesty. Podvědomě očekávala další výstřel z pušky. S maximální obezřetností poklekla vedle Graysona.

Ach, Bože... Vypadal zle.

Byl tak šedivý. Sotva dýchal.

Přemýšlela, jestli je útočník pořád nablízku a jestli právě v tuto chvíli znovu zaměřuje. Možná provedl to, co měl v úmyslu, a zmizel. Podle vzdalujícího se štěkotu pochopila, že Graysonův pes někoho pronásleduje. Patrně vraha.

Dostaň ho, Sturgisi. Strhni ho na zem a rozervi tomu šmejdovi krk.

S pochmurnými myšlenkami obrátila svou pozornost opět k šerifovi. Tvář měl popelavou a jeho krev barvila sníž zlověstně do ruda. „Pro Krista.“ Byl mrtvý? Pro lásku Boží... Ležel na sněhu oblečený, bez pokrývky hlavy, oči měl upřené k nebi a krev, která mu tryskala zpod límce, stékala po krku na zmrzlou zem. „Grayson? Slyšíte mě?“ zavolala. *Ježíši, prosím, odpovězte mi. No tak, Grayson. Neumírejte... neopovažujte se umřít... to prostě nesmíte.* Pescioliová odložila zbraň, pod rudým pramínkem na krku mu nahmatala tep. Do telefonu řekla s nadějí v hlase: „Má tep. Není moc silný, ale tep to je.“ Směrem k šerifovi dodala: „Dane! Zůstaňte se mnou! Slyšíte mě? Šerife!“

Kdo tohle mohl udělat? Kdo mohl střelit člověka tak dobrého, jako byl Grayson? *Takových bylo až moc. Je to muž zánona. Terč.*

„Detektive?“

„Ano, jsem tady.“

„Můžete mi dát informace o životních funkcích?“

„Samozřejmě že ne! Žije, ale život mu visí na vlásku. Dvě rány. Hlava a hrudník! Sežeňte pomoc! Hned!“ Volnou rukou mu rozeplula bundu a ucítila jeho teplou a lepkavou krev... Tolik krve! Zranění bylo pod košilí... dobrý Bože. Otevřená rána, ve které pod potrhanou kůží a chlupy zela zkrvavená tkáň. „Pomoz mi,“ obrátila se šeptem k Bohu, kterého tak zřídka vzývala.

„Detektive?“

„Jsem tu. Vypadá to šeredně. Zranění hrudníku, možná srdce nebo plíce, možná tepna. Velká ztráta krve. A zranění hlavy, levá strana nad spánkem... možná skrz, to nedokážu říct. Poslyšte, nemáme moc času!“

„Policisté a zdravotníci už vyrazili.“

„Řekněte jim, ať jsou tady rychle!“ Musí zastavit krváčení a pak... co? Začala jednat tak, jak se naučila při tréninku první pomoci. Roztrhla svou bundu, vyrvala z ní podšívku a vnitřní stranu mu přitiskla na hrudník. „Spojte mě se zdravotníkem,“ nařídila.

„Budou tam za patnáct minut.“

„Potřebuju je do dvou minut!“ vyštěkla zoufale. „Proboha, sežeňte mi pomoc, a to HNED!“

„Detektive, zůstaňte v klidu. Pomoc je na cestě. Zůstaňte prosím na příjmu a ...“

„To je sakra jasné, že zůstanu na příjmu. Někoho sem hergot dostaňte.“ Zoufalou snahou udržet Graysona naživu začala téměř propadat hysterii.

„Detektive.“

LISA JACKSON

„Jo, já vím!“ Vnímala nepřítčný tón vlastního hlasu. Pevně držela provizorní obvaz z podšívky a sledovala, jak se látka barví do nachově rudé. S vypětím všech mentálních sil sama sebe přesvědčila, že se musí uklidnit, pokud mu chce pomoci.

Grayson se chrčivě nadechl.

Rty se mu zbarvily krví.

Bože můj. Zamrkala, aby rozehnala horké slzy.

V žádném případě se nesmí složit. Ne teď. Ne ve chvíli, kdy mu pořád ještě může pomoci.

„Drž se!“ Třásla se a svou vůlí ho nutila k životu. „No tak, Dane, zůstaň se mnou. Slyšíš mě? Zůstaň sakra se mnou.“ Když ale pocítila, jak jí jeho krev protéká mezi prsty, hlas se jí trochu zlomil. Kde k čertu je ta sanitka? Nastražila uši, aby zachytila zvuk sirény, motoru nebo jakékoliv jiné známky toho, že se pomoc blíží, ale slyšela jen závan nemilosrdného větru, honícího se tímhle opuštěným kaňonem.

Bože, byla jí hrozná zima. A měla strach.

Drkotaly jí zuby, ale nevzdávala se. To nesmí.

Viděl ji? „Dane!“ křikla znovu. „Šerife! Zůstaňte se mnou. Drž se. Pomoc je na cestě.“

Dispečer řekl: „Mám na lince doktora z traumatologie, můžete mluvit přímo s ním.“

„Dobře,“ odpověděla, ale naděje ji rychle opouštěla. Grayson na ni zíral a ve tváři se mu nezračily žádné emoce. Žádné poznání. Nic. Hluboko uvnitř se obávala, že už je pozdě.

„Mám špatné zprávy... jde o šerifa... vypadá to, že si na něj počkal ostřelovač... naštěstí jsem tam byla... průstřel hrudníku... pořád je naživu, ale... nemůžu tomu uvěřit. Kruci...“

Alvarezová jela ke Graysonovu srubu, který byl teď místem činu. V hlavě se jí neustále vracely útržkovité kousky konverzace, kterou měla se svou partnerkou. Hrdlo měla stažené a prsty svírala volant svého subaru takovou silou, až jí zbělely klouby na ruku. Kdo by to mohl udělat? Kdo by napadl muže, který vedl oddělení s chytrostí a odhodláním, to ano, ale i s laskavostí, citem a pochopením?

„Dostanu tě,“ přísahala a hnala přitom svůj outback do kopce. Zastavila na Graysonově soukromé příjezdové cestě, kterou tvořily dvě zasněžené vyjeté koleje odbočující z okresní silnice. Poblíž vchodu parkovala neorganizovaně další vozidla: auto oddělení, neoznačený nákladák a dodávka techniků místa činu. Zástupce Kayan Rule byl už na místě, monitoroval téměř neexistující provoz a zapisoval si každého, kdo přijel. Byl to vysoký černocho, oblečený v kompletní uniformě, jehož tvář vypadala jako maska tichého, doutnajícího vzteku. Obvykle to byl přívětivý, spolehlivý muž, který se vyznačoval bystrostí a suchým humorem. Toho se mu dnes ovšem nedostávalo.

Alvarezová věděla naprosto přesně, jak se cítí.

Sjela ze silnice, kam to až šlo, zaparkovala, zapnula si boty a natáhla jednu rukavici. Když došla k Ruleovi, řekla: „Nenapadlo mě, že takový den někdy zažiju.“

„Chápu. Mě taky ne.“ Zapsala svůj příchod a na pravou ruku si natáhla druhou rukavici.

„Kdo k čertu mohl něco takového udělat? Ještě k tomu o Vánocích?“ V jeho hlubokém hlase slyšela hněv. Zatínal zuby a jednu ruku měl sevřenou v pěst.

Zakroutila hlavou. Celá tahle situace jí připadala tak... tak neuvěřitelná. „Ať je ten hajzl kdokoliv, najdu ho.“

„My,“ řekl úsečně, „my ho najdeme.“

„Máš pravdu. Najdeme.“ Se srdcem plným strachu se vydala nahoru po příjezdové cestě a obešla prostor oddělený páskou, kterou tam natáhl tým vyšetřující místo činu, jenž tam dorazil před ní. Vánicí pokračovala po cestě, která vedla do lesa a táhla se podél téměř zamrzlého, klikatého potoka. Pod tenkou vrstvou ledu bylo vidět jen slabý pramínek vody. Povšimla si zajíce, který se skrýval v houští. Kdykoliv jindy by to místo vypadalo mírumilovně. Poklidně. Ne však dnešního rána.

S námahou prošla poslední zákrutou a stromy ustoupily, takže se před ní otevřela mýtina. Podívala se na Graysonův malebný venkovský srub se zasněženou přímkou střechou a rampouchy visícími z okapů. Proměnil se v další zapáskovaný prostor, ve kterém pracovali policisté a kde se na zemi rozlévala široká rudá skvrna vpíjející se do sněhu. Když si všimla jejího nepravidelného tvaru, podle kterého se dalo určit, kde spočívala lidská hlava, krk a tělo a kde se krev poblíž něho zastavila a zmrzla, stáhlo se jí hrdlo. Částečně rozšlapaná skvrna se měnila v rudou sněhovou kaši. Alvarezová si v hlavě promítla, jak Pescoliová oběť našla, klekla si po Graysonově boku a snažila se mu zachránit život.

Při té představě se jí udělalo špatně od žaludku.

Spatřila Pescoliovou, jak postává opodál místa činu. Byla bledá, drkotala zuby a opírala se o nárazník svého zabláceného džípu.

Alvarezové se znovu vybavil ten hrůzný telefonický rozhovor, který spolu vedly. Znovu jí v uších zazněly ty věty, které se jí teď nesmazatelně vryjí do paměti.

„Co to je za hajzla? Kdo tohle udělal?“ Pescoliová téměř křičela. „Kdo?“

„Já ne...“

„Jasně, blbá otázka! Má tolik nepřátel,“ odpověděla si sama. „Tolik podělaných nepřátel, tolik parchantů, co si zasloužili poslat do vězení nebo ještě něco horšího!“ Přestávala se ovládat, mluvila rychle, nekontrolovaně. „Stovky kriminálních, co zatknul, a pak jsou tady rodiny a miláčky těch kreténů, nebo možná nějaká oběť, co měla pocit, že se jí nedostalo spravedlnosti, nebo... jak to mám k čertu vědět?“

Když Selena přišla blíž, policista Lazlo zrovna Pescoliové říkal: „Zjistíme to.“

„To si piš!“

„Regan, myslím, že bys měla jet do nemocnice. Utrpělaš šok a nějakou dobu už jsi venku v tomhle počasí. Nic ti to neudělá, když se necháš prohlédnout.“

„Jsem v pohodě,“ vydechla Pescoliová místo odpovědi, vstala od nárazníku a postavila se tváří v tvář malému policistovi. „Kolikrát ti to sakra musím říkat?“

Lazlo zvedl ruce, jako kdyby se vzdával. „Jen se snažím pomoci.“

„Odpověděla jsem na tvé otázky, takže pokud máš všechny informace, co ode mě chceš, ráda bych rozjela vyšetřování a našla toho zatraceného neřáda, co zaútočil na šerifa!“

Lazlo pohlédl na Alvarezovou.

„Převezmu to,“ řekla policistovi, a pak směrem k Pescoliové pokračovala: „Vím, že už sis tím prošla, ale prosím, uveď mě do obrazu. Co se tady sakra stalo a cos tady dělala ty?“

Pescoliová po menším policistovi naposledy střítila zlostným pohledem, jako kdyby si na něm chtěla vybít všechnu zlost, a cítila vinu za to, že dělá svou práci.

„Byla jsem tady, abych si s Graysonem promluvila,“ procedila mezi zuby a zamířila s Alvarezovou někam, kde budou

mimo doslech ostatních policistů i členů záchranného týmu. „Věděl, že přijedu. Požádala jsem ho, aby se dneska se mnou sešel.“

„Proč?“

„Měla jsem v plánu dát výpověď,“ přiznala se a potom pokračovala: „A podívejme, kdo dorazil. Náměstek šerifa. Samozřejmě. Brewster.“

„Ty chceš skončit?“ divila se Alvarezová a střelila pohledem po Cortu Brewsterovi. Tohle byl nesmysl. Pescoliová svou prací žila. „O čem to mluvíš?“

„Santana mě požádal o ruku.“

„Cože?“ zeptala se Alvarezová.

„Kdo to udělal?“ hlesla Pescoliová a těžce polkla.

Než Alvarezová stačila odpovědět, zaduněl hlas šerifova náměstka: „Ať je ten hajzl kdokoliv, chci ho!“ Brewsterova tvář se červenala zimou. Očividně byl oblečený do kostela. Pod šálou, kterou měl omotanou kolem krku, byla naškrobená bílá košile, kravata a oblek. Nejlepší nedělní oblek do kostela.

„Postavte se do fronty.“ Pescoliová se nemohla dočkat, až vraha najde a dostane ho. Nebo ho zabije. Na tom nezáleželo.

Brewsterovi pracovaly svaly ve tváři. „Řekněte mi, co se stalo.“

„Byla jsem tady, abychom probrali nějaké věci kolem oddělení,“ řekla Pescoliová, přičemž vynechala skutečnost, že šerifův úřad chtěla opustit. Ten nápad vzal za své ve chvíli, kdy se do Graysonovy hrudi zaryla kulka.

„Jaké věci?“ zeptal se podezřívavě.

„Na tom nesejde,“ odpověděla a potom mu představila rychlou a zkrácenou verzi toho, co se u srubu odehrálo.

„Lazlovi jsem všechno řekla, dvakrát. A další výpověď udělám později na oddělení. Něco nového o Graysonovi?“

„Operují ho,“ řekl Brewster temně. „Nic víc nevím. Doktor slíbil, že zavolá, a do nemocnice jsem poslal jednotku, aby ho hlídala.“

„Myslíte, že to ten útočník zkusí znovu?“ zeptala se Pescoliová.

„Opatrnosti nikdy není nazbyt.“ Brewster se rozhlédl kolem. „Nevíme, s kým máme tu čest.“

„Psychopat, s tím máme tu čest. Úchylný psychopat s pořádnou útočnou puškou.“

Na své paži pocítila stisk ruky Alvarezové.

„Zjistili jste ráži?“ zeptal se Brewster.

„Ne, ještě ne, ale podle toho, jak Grayson spadl, hádám, že ten střelec musel být tamhle nahoře na té vyvýšenině.“ Pescoliová ukázala směrem ke kopci. „Tým vyšetřování místa činu to tady prohledává a snaží se najít kulku. A nějaká by tady kolem být měla, protože zranění má v místě vniknutí i na druhé straně, takže z těla vyšla.“

„Neměla být pod tělem?“ zeptala se Alvarezová.

„Napadlo mě to,“ řekla Pescoliová, „ale bylo tam hodně sněhu a krve. Bože, ta krev...“ Hlas jí zeslábl.

Brewster se otočil a zahulákal: „Sežeňte třeba detektor kovu, jestli to bude potřeba!“

„Mám ji!“ Jeden z techniků, kteří prohledávali okolí domu, najednou vylovil kulku ze sněhu u vchodových dveří a podržel ji ve vzduchu.

„Teď by to ještě chtělo, aby někdo nahoře na hřebeni našel prázdné nábojnice,“ zamumlala Pescoliová.

„Hodně štěstí.“ Brewster zamračeně pohlédl k obloze a zdálo se, jako kdyby přemýšlel, kolik sněhu, který pořád ještě padal, zničí místo činu. Sníh pokryl už i krvavý flek na zemi. „Hleďte dál. Třeba narazíme na otisky pneumatik nebo bot... Hleďte cokoliv.“

Alvarezová se podívala na kopec porostlý omrzlými křovinami, ostružiníky a borovým houštím a pozorovala i velký pařez pokrytý sněhem. Zakroutila hlavou. Nic. Oblast už prohledali dva vyšetřovatelé. „Žádné auto nemohlo vyjet až sem.“

„Nejspíš měl sněžnice nebo ještě lépe lyže. Pro rychlý ústup,“ přemýšlela nahlas Pescoliová a přimhouřila oči. „Není tady někde poblíž stará těžařská nebo dřevařská cesta?“ Mračila se a urputně se snažila vybavit si okolí. „Myslím nějakou přístupovou cestu.“

Brewster přikývl: „Prověříme to.“

Alvarezové zapípal telefon. Vytáhla ho z kapsy a podívala se na displej, ale hovor nepřijala. „Žádné jméno volajícího, ale číslo poznávám,“ vysvětlila. „Je to mobil Mannyho Douglase.“

„Hnusní supi,“ zabručela Pescoliová. Tisku se nikdy nepodbízel a nijak se s tím netajila. Manny Douglas byl zvláště vytrvalý týpek z místních novin *Horský reportér*. Byl velice mazaný a vždy oblečený tak, jako kdyby vystoupil z obchodu s outdoorovým oblečením. Sám sebe považoval za místní autoritu na sériové vrahy a neustále strkal svůj všetečný nos do policejní práce.

„Tisk by mohl být užitečný,“ připomněl jí vždy diplomatický Brewster. Tedy diplomatický vždy kromě situací, kdy se jednalo o jeho dcery. „Mohli bychom je využít, pokud

bychom chtěli zveřejnit nějaké informace.“ Brewster vždycky jednal autoritativně a Pescoliovou neustále poučoval, ale měl teď díky Graysonovu stavu skutečnou pravomoc. Pescoliové se stáhl již tak dost sevřený žaludek.

Nový velitel se znovu podíval na oblohu. I když bylo už po osmé hodině, přes mraky neprosvítilo slunce. „Kdyby tak přestalo sněžit.“

Pescoliová se ozvala: „O tom byste si měl promluvit s Bohem.“

Brewster po ní šlehl nesmiřitelným pohledem. „Jsou Vánoce,“ odvětil.

„To řekněte tomu cvokovi, co se pokusil pohřbít Graysona.“

Alvarezová znovu položila ruku na její paži, ale Pescoliová ji setřásla. Brewstera moc ráda neměla a on to věděl. Celé zatracené oddělení o tom napětí mezi nimi vědělo. Byli jako oheň a voda, a skutečnost, že jejich pubertální děti se do sebe zamilovaly a měly problémy se zákonem, rodiče nijak nesblížilo. To, že byli profesionálové, kteří chtě nechtě vzájemně uznávali svou práci, bylo jediným důvodem, který zabránil otevřenému sporu. Závěr zněl, že oba byli policisté oddaní své profesi.

Pescoliová se tedy s ohromným úsilím přemohla a držela jazyk za zuby.

Neměla čas na nějaké žabomyší války.

Musí spolupracovat, zapomenout na zlou krev a věci z minulosti, a pak toho parchanta, co to udělal, přibít na kříž.

Koneckonců, jak jim Brewster nepřestal připomínat, byly Vánoce.

A toho psychopata dostanou, i kdyby to měla být poslední věc, kterou Pescoliová v životě udělá.

Kapitola 5

Když se Alvarezová upřeně zahleděla na monitor počítače ve své kanceláři, odložila mobilní telefon a zaskřípala zuby. Z obrazovky se na ni šklebily snímky zraněného Dana Graysona na místě činu po útoku, který se nyní stal jejím novým případem. Přidělení tohoto případu bylo samo o sobě nezvyklé, protože její doménou bylo vyšetřování vražd, a podle posledních zpráv Grayson ještě stále bojoval o život.

Dobrý bože.

Telefonát, který právě měla, nebyl k ničemu. Přestože se osobě na nemocniční recepci v Missoule představila, žádné informace nezískala. Podle příkazu zástupce šerifa Corta Brewstera měl personál Northern General přísně zakázáno podávat informace o Danu Graysonovi komukoli jinému než rodinným příslušníkům, což Alvarezovou dovádělo k šílenství.

Z haly uslyšela zvuk tlumených kroků. To bezesporu halou cupitala Joelle Fisherová na svých sedmicentimetrových podpatcích. Nebyla sama. Zvuk tichých hlasů, počítačo-

vých kláves a dalších kroků plnil kancelář, která byla ještě včera ponořena do hlubokého ticha. Jakožto Graysonův zástupce oznámil Brewster všem zaměstnancům oddělení šerifa v okrese Pinewood, že byl Grayson napaden. Prakticky všichni policisté, úředníci, a dokonce i vrátní přerušili své dovolené a dostavili se na krátký brífink zaměstnanců.

Stáli s ponurými výrazy, jako by té hrůze ani nemohli uvěřit. Někteří jen s obtížemi ovládali své emoce. Jeden vedle druhého naslouchali v pochmurném tichu Brewsterovu popisu toho, čím si prošel muž, který byl šerifem už skoro deset let, a jeho plánům na předvedení pachatele před soud.

„Chci po vás, abyste důkladně prostudovali všechny případy, ve kterých poslal Grayson delikventy s násilnickými sklony za mříže. Zaměřte se nejen na samotné delikventy, ale také na jejich rodinné příslušníky. Bude třeba vyslechnout taky Graysonovu rodinu, prozkoumat jeho finanční situaci a zjistit, kdo by mohl mít zisk z jeho smrti, jinak řečeno, kdo by si mohl přát jeho smrt. Pokud znáte někoho nebo se dohleďte o někom, kdo by měl něco proti šerifovi, dejte mi vědět. A pochopitelně, všichni členové rodiny jsou podezřelí.“ Brewster, stále ještě v obleku s vázankou, ukončil krátké zasedání slovy: „Pomodleme se dnes všichni za Dana Graysona. Nechť jej Bůh ochraňuje a nechť zvítězí naše snaha poslat toho útočníka za mříže.“

Alvarezová se během zasedání potýkala se svými vlastními emocemi a krátce se podívala na Pescoliovou. Také její partnerka měla přivřené oči, odhodlaně sevřené čelisti a zatáté pěsti.

„Jdeme na to,“ řekla Alvarezové předtím, než odešla vysvětlovat rodině, proč se letos Vánoce přesouvají na později.

Zcela proti svým zvyklostem se Alvarezová dokonce začala modlit, když procházela halou ke své kanceláři, a automaticky, jako by se znovu vrátila do svých dětských let, se krátce pokřižovala. Už dlouhá léta neměla k Bohu a k Vánocům žádný vztah, ale teď, v přítomí blížícího se večera, se rozhodla, že pokud skutečně existuje nějaká vyšší moc, poprosí ji dnes o pomoc. O jakoukoli pomoc.

„Myslel jsem, že se strašně těšíš,“ ozval se Jeremy z pohovky, když se Pescoliová konečně objevila v kuchyni svého domu. Klíče se jí pohupovaly na konci prstů a myšlenkami byla stále ještě na místě činu. Strašlivé výjevy ze zločinu se jí vracely pořád dokola jako film. Vůbec si nevybavovala, jak se dostala domů ze stanice, práh domu překročila jako v mrákotách. „Víš, takové ty věci jako Vánoce v rodinném kruhu, my všichni společně... Myslel jsem, že ti vadí, že jsem spal u Luka a Michelle. A ty ani nejsi doma, když se probudíme a dokodrcáme se sem. My jsme tady, a ty nikde. Žádná zpráva, nic!“

Její syn byl rozvalený na neustále se deformujících polštářích patnáctileté pohovky a jen krátce otočil hlavu jejím směrem, vyrušen od nějaké brutálně krvavé videohry v televizi v obýváku. Těla na cucky, stříkající krev... Jediné, na co teď mohla myslet, byla rána, která zasáhla Graysona, jeho zkroucené tělo, nasekané dřevo letící mu z náruče všemi směry. „Copak sis to tak nepřála? Vánoce všichni pohromadě?“ Jeremy trval na svém. Cisco, jejich skvrnitý teriér, seskočil z pelíšku na pohovce rovnou na zem a položil se vedle Jeremyho nohou v ponožkách. „Byla jsi z toho celá nadšená a... Sakra! Nechápu, proč tenhle level pořád nemůžu dohrát!“

Znechuceně a zlostně hodil ovladač na koberec a konečně otočil celou hlavu směrem ke kuchyni, kde teď pes radostně panáčkoval a štěkal, aby upoutal pozornost své paničky.

Pescoliová nereagovala ani na jednoho.

Mužná a pohledná tvář jejího syna, která se tolik podobala obličejí Joea, náhle zbledla. „Ježíši, mami, jsi v pořádku? Co se stalo?“ V okamžiku stál Jeremy na nohou a vyběhl z obývacího pokoje, kde byl vedle starého televizoru vánoční strom těžce se naklánějící na jednu stranu. Jeremyho soustředěný výraz byl plný obav. V šoku se z malého chlapce stal muž. „Mami?“

Uvědomila si, že asi vypadá hrozně. Bundu nechala technikům z kriminálky pro případ, kdyby si chtěli ověřit, že krev na jejích šatech skutečně patří Graysonovi, i když o tom nikdo nepochyboval. Asi stále ještě vypadala vyděšeně, jako když odtamtud odcházela.

„Šerif. Dan. Dan Grayson.“ Zvedla ruku a na vteřinu zavřela oči, aby si znovu vybavila strašlivou scénu. Útok na Graysona, jeho letící klobouk, trhnutí těla. „Jela jsem k němu domů a...“ Hluboce se nadechla, aby se dala dohromady. Kéž by všechno mohla vrátit zpátky na začátek dne! Kdyby bývala vyšla o něco dřív, kdyby dřív vstala z postele, nedohadovala se tak dlouho se Santanou, možná by Graysona zachránila. Nebo by teď taky ležela na jipce a chirurgové a sestry by bojovali o její život.

V krátké chodbě směřující ke schodišti v zadní části domu se otevřely dveře Biančina pokoje. Objevila se v růžovém tílku a šedých elastákách. Vlasy, teď zrovna přirozeně černé s několika světlými prameny, měla stočené do nedbalého drdolu a v ruce měla mobil, který ji doprovázel na každém

kroku. Byla bosá a ani se nenamáhalo zvednout hlavu od rozepsané textové zprávy, prsty jí létaly po klávesnici rychlostí blesku, jako kdyby osud celého světa závisel na její odpovědi.

„Hej!“ křikl Jeremy.

Bianca zvedla oči a jako by zkameněla. Dokonce i prsty nad klávesnicí mobilu se jí přestaly hýbat. „Mami?“

Pescoliová zdvihla ruku, aby zabránila všem případným otázkám. „To není moje krev. Já jsem v pořádku. Dnes ráno se nějaký ostřelovač pokusil zabít Dana Graysona a já jsem přišla právě včas, abych mohla být svědkem. Teď je v nemocnici v Missoule a...“ Kroutila hlavou, aby své děti uklidnila, ale bylo jí jasné, že jim musí říct celou pravdu. Sevřelo se jí srdce a nedařilo se jí najít vhodná slova. „Bude to teď hodně náročné. Byl zasažen dvakrát, jednou do hrudníku a podruhé do hlavy... Jsou to obě velmi citlivá místa a nic víc ve skutečnosti nevím.“

„Pane bože.“ Bianca otevřela doširoka velké oči plné slz. „Ale bude v pořádku, že ano?“

Pescoliová nechtěla lhát. „Doufám.“

„Pro Krista, kdo?“ zeptal se Jeremy rozhněvaným hlasem. „A proč?“

To kdybych věděla.

Bianca se rozběhla a pevně chytla matku do náruče.

„Ale no tak... Všechno bude v pořádku,“ zalhala Pescoliová a držela ji v objetí. „Ať se stane cokoli, všechno bude zase dobré.“

„Nebude.“ Jeremy stál půl metru od nich a upřeně na matku koukal. Jejich oči se střetly přes Biančino rameno v okamžiku, kdy řekl: „Nebylo to dobré, když zastřelili tátu, a nebude to dobré ani teď.“

Nedělej to. Neodpovídej mu. Jenom trpí. Znovu prožívá svoji vlastní ztrátu. „Chtěla jsem říct, že my to zvládneme, ať se děje, co se děje.“

„Ty tomu vážně věříš? Že když Grayson zemře, tak všechno bude jako dřív?“

„Ne, nebude to stejné.“ Zakroutila hlavou a ucítila na rameni Biančiny slzy. „Už nikdy to nebude stejné.“

Pescoliová zavolala Santanovi za necelou hodinu po tom, co vysvětlila svým dětem, že oslavy, které plánovala na vánoční svátky, musejí počkat. Nemusí se stresovat kvůli rozbalování dárků a rychlé večeři, aby znovu běžela zpátky do kanceláře. Až se všechno uklidní, tak její malá rodina určitě najde způsob, jak svátky prožít dodatečně.

„Voláš mi, abys mi oznámila, že pro mě máš odpověď a že letíme na Silvestra do Vegas?“ zeptal se. Jeho hlas zněl překvapeně a byl plný optimismu.

„Bohužel ne... ne... chci říct, že to není moje odpověď, ale ne, zatím pro tebe žádnou odpověď nemám.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Poslyš, Nate, došlo k útoku...“ Hrdlo se jí na okamžik sevřelo.

„K útoku?“ Jeho hlas byl najednou plný obav. „O čem to mluvíš?“

„Někdo se pokusil zabít šerifa.“

„Cože? Graysona?“

„Postřelili ho dnes ráno v jeho srubu. Bože, Nate, já jsem to všechno viděla...“ Pustila se do vykládání, hlas jí chvílemi selhával a po tváři jí tekly slzy. Doufala, že zní přesvědčivěji, než jak se cítila, když vyprávěla všechno, co se dověděla, a uzavřela to slovy: „... a jakmile jsem mohla, odešla jsem domů, abych promluvila s dětmi a převlékla se.“

„Jedu k tobě.“

„Ne, teď ne. Je tady šílený zmatek. Nemůžu ani strávit Štědrý večer s dětmi. Musím se vrátit do kanceláře.“

Myslela si, že bude mít námitky, ale pochopil to. A taky věděl, že si bude stát za svým. „Jsi v pořádku?“ zeptal se už smířlivějším hlasem.

„Jsem.“

„Právě jsi byla svědkem...“

„Říkám, že jsem v pořádku.“ Dlouze vydechla. „Víš, že nepřestanu, dokud ten hajzl, který má tohle na svědomí, neskončí pod drnem nebo za mřížemi, jdu po něm.“

„Já vím.“

Tolik si teď přála položit mu hlavu na prsa, aspoň na chvíli, a cítit objetí jeho paží, dokud se nedá dohromady. Místo toho řekla: „Musím jít zpátky do práce.“

Zaváhal a ona si představila jeho zachmuřelý výraz. „Vím, že to musíš udělat. Můžu něco udělat já pro tebe?“

„Myslím, že ne.“

Na okamžik se odmlčel a dodal „Poslyš, Regan, je mi to vážně líto. Rád bych ti pomohl.“

„Už mi pomáháš dost,“ řekla. Stáhlo se jí hrdlo. „Nechme to zatím plavat, ano? Zavolám ti později.“ Aniž by mohl cokoli namítnout, zavěsila, v rychlosti se převlékla a nechala děti před miskami s polévkou z konzervy, sušenkami, mobilními telefony a televizí.

Cisco zmateně pobíhal. Tušil, že se něco děje. Pohládila ho po hlavě, a když otevírala dveře garáže, zavolala „Zatím, uvidíme se později!“

Jeremy se zadíval jejím směrem. „Fajn.“ Jeho zádumčivá tvář jí znovu připomněla Joea, i to, jak moc do něho byla zamilovaná, když jim bylo devatenáct.

Bianca ani nezvedla hlavu, jen zamumlala: „Ahoj“ a dál se věnovala svému mobilu.

Ani nevíte, jak mě to mrzí, pomyslela si Pescoliová s vědomím, že jsou určitě smutní, ale že už jsou dost velcí na to, aby pochopili, že letos zkrátka Vánoce budou muset počkat.

Hattii Graysonové se podlomila kolena. Dopadla na nestlanou postel a volnou rukou svírala její rám. „Ne“, zašeptala přiškrceným hlasem. Telefon měla přilepený k uchu a policistce na druhém konci vysvětlovala, že se musela splést, protože to přece *není* možné.

„Vím, že je to pro vás šok, ale je to tak, paní Graysonová. Šerif byl vážně zraněn při útoku namířeném proti jeho osobě,“ pokračovala vyšetřovatelka Selena Alvarezová a její hlas zněl, jako by přicházel z dlouhého tunelu s ozvěnou. Hattie slyšela, jak jí srdce buší ve spáncích, a na okamžik jí periferní vidění zastřela černá mlha. *Dan ne. Prosím, hlavně ne Dan.*

„Ale bude v pořádku, že ano?“ zeptala se. *Pochopitelně, že bude. Je to přece Dan...*

„O jeho stavu vám nic víc říct nemůžu, jen že je to vážné. Je v Northern General v Missoule.“

„Jak moc vážné?“

„Můžete zavolat do nemocnice, tam vědí víc,“ odpověděla Alvarezová. „To je vše, co vám v dané situaci mohu říct.“

„Ale kdo?“ zeptala se Hattie zmateně. „Proč?“

„To zatím nevíme, paní Graysonová, ale pracujeme na tom,“ ujistila ji policistka.

Hattie pomalu zavěsila telefon, matně si uvědomovala přítomnost dvojčat a jejich hlasy ozývající se z obývacího pokoje. Zase se kvůli něčemu hašteřily. V osmi letech začínaly

být její dcery konečně méně závislé jedna na druhé, poprvé za celý jejich krátký život. Už se nechtěly stejně oblékat. Už se nebránily, aby byly umístěny do dvou různých tříd. Když se Mallory začala zajímat o tanec a umění, McKenzie neubrala nic ze své výtržnické povahy a lásky ke sportu a ke koním.

Jako její otec, pomyslela si Hattie a srdce se jí bolestivě sevřelo. Barta si nevybrala ze všech Graysonových bratrů jako prvního, ale provdala se za něj. On jediný ji požádal o ruku. A pochopitelně to nefungovalo. Ani narození dvojčat je nedokázalo stmelit.

A teď Dan, opora celé rodiny, bojuje o život.

„Mami! Už to dělá zase!“ zaječela Mallory. Sebrala své síly, vyšla z místnosti a málem se srazila s Mallory, která se řítila krátkou chodbou, aby si postěžovala na sestru. Prudce zabrzdlila a s vážným výrazem vzhledla k matce: „McKenzie podvádí.“

„V čem?“ Zeptala se Hattie automaticky a pak se vzpamatovala. Bylo to přece úplně jedno. „To nevádí. Poslouchejte, děvčata,“ řekla ve chvíli, kdy se McKenzie objevila za rohem, „musíme si promluvit. Pojdte sem.“

Strkala dívky směrem k obývacímu pokoji a zarazilo ji, jak moc se podobají svému otci. S tmavými kudrnatými vlasy a velkýma očima představovaly dokonalou kopii Barta. Už teď se jim na tváři rýsovaly vystouplé lícni kosti, dědicství po nějakém vzdáleném indiánském předku v rodokmenu Graysonových. Mallory vždy nosila šaty s čelenkou a botami ve stejné barvě, většinou s třpytkami, zatímco McKenzie nedala dopustit na džíny, trička a kovbojské boty.

„Podvodnice!“ vyprskla Mallory a krátká sukně na šatech se jí zavlnila okolo nohou při každém nahněvaném

kroku směrem k obývacímu pokoji plnému potrhaných papírů a stuh z nedočkavě rozbalovaných dárků. Karty a hrací kostky z nové stolní hry byly nedbale poházené po koberci, pootevírané krabice byly nahromaděné na konci pohovky a několik dosud nerozbalených dárků ještě čekalo pod stromkem. Byly to dárky pro Dana... Hattii zabořilo u srdce, když si ho představila, jak leží v nemocnici.

Mallory se svalila na starou pohovku a ruce rozhořčeně spojila na hrudníčku, jelikož se ještě pořád hněvala na sestru. „Vidíš?“ vyhrkla a osočujícím prstem ukázala na stolní hru vzhůru nohama.

McKenzie se nenechala jen tak snadno obvinít. „Nepodváděla jsem, mami, ona lže!“

Mallory zarputile kroutila hlavou a tmavé kudrlinky jí poskakovaly okolo tváře: „V pravidlech se píše, že...“

„Tak už dost, děvčata,“ zarazila je Hattie. „Přestaňme s tím, ano?“ Jak jen jim sdělit, co se stalo jejich milovanému strýci? Většinou volila pravdu, ale teď zkrátka nedokázala vyslovit skutečnost, že jejich strýc se stal cílem jakéhosi strašlivého útoku. „Jsou Vánoce,“ připomněla dívkám, které po sobě vrhaly pohledy schopné zabíjet.

Mallory našpulila rty „Ale my jsme hrály hru a...“

„Mal! Na tom teď nezáleží, je to jasné?“ Vůbec poprvé její slova dokázala přerušit spory obou dívek, které se na ni udiveně zahleděly. Nebo to byl drsný tón jejího hlasu? „Budeme muset trošku pozměnit plány. Strýc Dan k nám dnes odpoledne nepřijde.“

„To neee!“ McKenzie byla zjevně zklamaná. Vždycky si byli se strýcem velmi blízcí.

„Proč ne?“ chtěla vědět Mallory. Podezíravě přivřela oči.

„Byl zraněn.“

„Jak?“ ozvala se znovu Mallory.

„Nevím moc podrobností, ale je v nemocnici a já se za ním chystám, hned jak přijde babička.“

McKenzie vyhrkla: „Já chci jít s tebou!“

„Já taky!“ Mallory nemohla zůstat pozadu.

„Dnes ne. Ještě není v takovém stavu, aby mohl přijímat víc návštěv. Ale brzy bude.“

„Co se stalo?“ zeptala se Mallory.

„Jak jsem řekla...“

McKenzie ji přerušila, „Je nemocný? Jako babi, když měla zábal plic?“

„Zápal plic, blbečku!“ řekla Mallory s povýšeným úšklebkem. Její sestra pojmy vždycky pletla a Hattie, které se její verze zdála roztomilá, ji nikdy pořádně neopravila.

McKenzie po ní vrhla pohledem „Vždyť to říkám...“

Hattie se vmísila do hádky. „Hned s tím přestaňte. Dost!“ A klidnějším hlasem dodala „Ne, McKenzie, nemyslím si, že to je zápal plic.“

„Ale bude v pořádku, že ano?“ zeptala se a rychle u toho kývala hlavou, jako kdyby si sama odpovídala.

Hattie nevěděla, co si počít. Vždycky se snažila být k dcerám co nejupřímnější, ale dnes si dávala větší pozor. Ani vlastně nevěděla, jak moc jsou Danova zranění vážná, a rozhodla se hrát o čas. „Víc budu vědět, až se vrátím z nemocnice,“ řekla a pohlédla na hodinky. „Pojďme, trochu to tady uklidíme.“ Klekla si na jedno koleno a začala sbírat karty. Potom zvedla hlavu a dodala: „Obě dvě. Nebudu to dělat sama. No tak!“

„Ale vždyť jsou Vánoce,“ namítala McKenzie.

„Právě proto vám pomáhám a nenechám vás to dělat samotné. Tak do toho.“

Obě dívky se neochotně pustily do úklidu a o necelých deset minut později vešla do domu Zena, matka Hattie, s náručí plnou dárků. „Veselé Vánoce,“ zavolala vysokým hlasem. „Pojďte sem, holky, dejte babi velkou pusu!“

Jakmile dvojčata uviděla babičku, zapomněla na všechny šarvátky. Matku Hattie rádně olíbala a pomohla jí uložit dárky pod malý stromeček, přichystala dva želatinové dorty z prášku v třpytivém zelenočerveném provedení a tác s koláčky a laskominami zabalený do potravinové folie převázané zlatou ozdobnou stuhou s mašlí. „Pro Dana,“ řekla Zena a významně mrkla. „Staří mládenci! Nikdy nemají dost domácího cukru!“

„To ne.“ Každá Zenina zmínka o Danu Graysonovi vždy vyvolala určité napětí, protože si Dan vzal za ženu Zeninu starší dceru Caru, nevlastní sestru Hattie, i když byl jejich rozvod už dávnou minulostí. Hattie ani Zena neměly od Cary prakticky žádné zprávy, staré napětí však přetrvávalo nadále.

„A co my?“ zeptala se Mallory pošilhávající po tácku.

„Že bych na vás zapomněla?“ Zena se sehnula a zatahala svoji vnučku za nos.

„To teda ne!“

„To víš, že ne, ale maminka možná chce, abyste počkaly na dárky až po večeři.“ Pohlédla na Hattii přes blondaté lokny své nejnovější paruky. Zena už více než půl roku bojovala s rakovinou, a i když se zotavovala docela rychle, vlasy jí stále nedorůstaly. Proto zatím nosila paruky rozličných stylů a barev. „Proč si s tou zatracenou věcí neužít trochu zábavy?“ řekla jednou Hattii. „Chemoterapie je peklo, to je

jasná věc, ale proč bych ji nevyužila k tomu, abych zjistila, jak bych vypadala jako zrzka nebo platinová blondýna? Už jsem měla plné zuby té fádni kaštanové prokvétající šedinami! Jak nudné!“

Hattie najednou pocítila nutkání rozpadnout se na tisíc malých kousků. Většinou nebyla taková padavka, ale nespoutaný elán její matky za prakticky všech okolností pro ni představoval takovou úlevu, že se málem rozbřečela.

„Poslyš, mami, mám na tebe velkou prosbu,“ řekla a táhla Zenu do kuchyně, kde jí pověděla o telefonátu Alvarezové. Mluvila tlumeným hlasem a děvčata, zvědavá na dárky, které jim babička přinesla, byla na chvíli zaměstnána umísťováním balíčků pod stromeček.

Zenina tvář zesinala a pak se Zena rychle pokřižovala, přestože přestala být praktikující křesťankou již před více než třiceti lety. „Dobrý bože, musíš jít za ním. Samozřejmě, že tam musíš jít! A řekni mi, copak by mohl někdo se zdravým rozumem chtít zastřelit Dana?“

Hattie už stála u zadních dveří svého pronajatého domu a hledala boty. „To je právě to, mami. Je jasné, že ať už to udělal kdokoli, evidentně mu chyběl zdravý rozum.“ Obula si boty, nasoukala se do své oblíbené péřové bundy, která visela nad botníkem, a popadla kabelku položenou na kuchyňském stole. S klíči v ruce se rozloučila s děvčaty a vysvětlila jim, že se brzy vrátí. Pak obě políbila a vyšla ke garáži. „Díky, mami,“ řekla a hlas se jí zadrhnul. „Zachránila jsi mě.“

„Není to poprvé, ani naposledy,“ přitakala Zena a krátce zamávala. „Utíkej. A o nás se vůbec nestarej. My s děvčaty začneme s přípravou večere a postavíme perníkovou chaloupku. Nezapomněla jsi mobil, Hattie? Abys mě mohla informovat.“

připravena zemřít

„Je v kabelce.“

Zenin nacvičený úsměv zeslábl. „Pozdrav ode mne Dana.
On byl ten pravý... Měla sis ho vzít *ty*.“

Kapitola 6

„Ježíši Kriste! Co se, sakra, stalo?“ V čekárně před operačními sály nemocnice Northern General zíral Cade Grayson na Pescoliovou, jako kdyby byla ztělesněný ďábel. Byl vysoký a štíhlý, kovbojský typ, na tváři třídenní strniště, na nohou vybledlé levisky. Za výstřihem košile měl zaháknuté sluneční brýle a Pescoliová tipovala, že tam jsou spíš z pohodlnosti než kvůli módě. Obnošený stetson a bundu hodil na jeden z blízkých nízkých gaučů umístěných v čekárně.

U okna seděla nějaká žena a nepřítomně se dívala ven. Očividně čekala na zprávy o milované osobě. Pletla, jehlice o sebe tiše ťukaly. Ve tváři měla zoufalý výraz. Vedle ní seděl muž, který vypadal o generaci mladší. Listoval ohmataným časopisem, výraz měl napjatý a s největší pravděpodobností obsah stránek vůbec nevnímal, i když měl na nose brýle bez obrouček.

Tiše se ozval přijíždějící výtah a vystoupili dva zaměstnanci nemocnice, muž a žena. Aniž ustali v konverzaci, naťukali kód a široké dveře operační jednotky se otevřely.

Pescoliová doufala, že o šéfovi něco uslyší, ale zatím nic. Cade píchl prstem jejím směrem a řekl: „Tak na rovinu. Na Štědrý den ráno jedete navštívit Dana a přesně ve chvíli, kdy se k němu dostanete, je *postřelený*?“ Cadeovi bylo horko. Měl vztek. Byl vzteky nepřičetný. Nejraději by z někoho vymlátil duši. Pescoliová mu rozuměla, i když se ve vzteku zaměřoval na ni. „Snažíme se tomu přijít na kloub.“

„Myslíte, že by to s vámi mohlo mít nějakou souvislost? Chci tím říct, že to je dost neuvěřitelná shoda okolností, nemyslíte?“ Tohle jí přišlo na mysl už několikrát, a aniž mohla cokoliv dělat, pocítila bodavý osten viny. „Stále zvažujeme všechny možnosti.“

„Neládujte do mě ty policajtské kecy. Máte to v popisu práce a všichni to víme,“ vyslovil se a ukázal směrem ke svému staršímu bratrovi Zedovi, jenž stál u okna a opíral se statným ramenem o vzpěru. Zed toho moc nenapovídal. Pohrával si s párátkem v ústech a pošilhával po bouři zuřící venku.

Muž, který četl starý časopis, prudce vzhlédl. „Kdo, sakra, vystřelil na mého bratra? Chci jméno,“ dožadoval se Cade.

„Nevím, ale mám v úmyslu na to přijít. Nějaké nápady?“

„Není to snad vaše práce? Vy jste policista!“

„Jak jsem řekla, pracujeme na tom.“

Zakroutil hlavou a čelist mu ztuhla. „Dělejte svou práci. Najděte toho bastarda.“

„Dej jí pokoj,“ ozval se Zed, podíval se zapadlýma očima na Pescoliovou a dodal: „Cade není zrovna velkým příznivcem práva.“

„To mi došlo,“ pronesla Pescoliová a Cadeovi řekla: „Věřte mi, že pro všechny na stanici je tenhle případ prioritou číslo jedna. Všichni máme šerifa docela rádi.“

Cade se chystal něco říct, ale pak se mu nějakým zázrakem podařilo ovládnout.

„Můžeme něco udělat?“ nabídl Zed.

„Mohli bychom začít u nepřátel,“ navrhla Pescoliová.

„Ještě jste je neproklepli?“ obořil se na ni Cade. „Dan je šerif, sakra, předtím pracoval jako detektiv a u silniční policie, takže narazil na víc magorů, než můžete spočítat.“

Pescoliová zvedla ruku, aby ho zarazila. „Mám teď na mysli rodinu. Však víte, kamarády, kteří nejsou těmi, za koho se vydávají. Kdokoliv, s kým se Dan nepohodl na osobní rovině.“ Cade přesunul pohled do bodu nad jejím ramenem a rty se mu stáhly do tenké čárky. Zamumlal cosi pod vousy, co znělo jako „my o ďáblu,“ a Pescoliová se otočila, aby viděla, co přitáhlo jeho pozornost. Dovnitř zrovna vstupovala Hattie Graysonová. Sotva popadala dech a jindy perfektně upravené vlasy měla celé rozčuchané a mokré od sněhu. „Jak... jak mu je?“ zeptala se přímo Pescoliové. Ta vrhla pohled na Cadea. „Nijak zvlášť dobře,“ pronesl Cade a sotva přitom pohnul rty. Pak na Pescoliovou vrhl další vyčítavý pohled. „Má ránu v hrudi a na hlavě.“

„Ale dostane se z toho.“ Hattie se podívala z jednoho bratra na druhého, jako by chtěla potvrzení.

„Nic není jisté,“ řekla Pescoliová a srdce jí usedalo z pochmurného tónu jejího vlastního hlasu. „Čekáme na doktora.“

„Ach, bože,“ Hattie byla bledá a z tváří červených chladem se jí vytrácela barva. Pomalu a zhluboka se nadechla. „Já tomu prostě nemohu uvěřit. Kdo by...?“ těžce polkla a zamrkala, aby potlačila slzy. Zakroutila hlavou, jako kdyby se snažila zaplašit zlý sen.

„Co tvoje sestra?“ zavrčel Cade výhrůžně.

„Cože?“

„Hele!“ Velký Zed se odlepil od sloupu a zakroutil hlavou. „Takhle ne,“ varoval bratra, ale Cade se nenechal odradit. Jednou rukou mávl do vzduchu Zedovým směrem a beze slov mu tak říkal, ať se zdekuje. Mezitím se dostal na vzdálenost paže od bývalé švagrové. „Cara si s Danem hrála jako s loutkou.“

„Ale je vdaná za...“

„Nolana Blankse, jo, já vím. Už celá léta. To ale nemění nic na tom, že se neustále ochomýkala kolem Dana. Měla s ním techtle mechtle, dokonce i když začal randit s Akinou.“

„Akinu *si vzal*,“ upozornila ho Hattie.

Cade se na ni zadíval a Pescoliová vycítila, že mezi nimi cosi přeskočilo. „A jak dlouho to vydrželo?“ zeptal se Cade. „Deset měsíců? Rok?“

Hattie jen zavrtěla hlavou.

„Ne moc dlouho,“ pronesl Cade, jako kdyby za Graysonovo nevydařené druhé manželství z nějakého důvodu mohla Hattie.

„Nebylo to kvůli Caře,“ řekla Hattie podrážděně. Stála těsně před Cadem a odmítala couvnout, ale bylo jasné, že jí taková blízkost není příjemná. „Pokud si správně vzpomínám, Akina se dala dohromady se svým bývalým ze střední.“

„Protože Cara se neustále objevovala a Dan byl na ni až moc milý nebo k ní měl příliš silné citové pouto na to, aby jí řekl, ať se ztratí!“

Pescoliová zpracovávala informace. Grayson měl své soukromí, které se snažil chránit, jak jen to bylo v rámci veřejné činnosti možné. Věděla, že byl dvakrát ženatý, ale nedošlo

jí, že Hattie je sestra Graysonovy první ženy. Myslela si, že vztah Hattie a Dana vznikl, když Hattie žila s Danovým zensulým bratrem Bartem. „Okamžik,“ pronesla a zvedla ruku. „Vaše sestra byla...“

„Moje nevlastní sestra,“ opravila ji Hattie promptně. „Danova první manželka. Ano.“ Přesunula pohled z Cadea na Pescoliovou.

„Je to... komplikované.“

„Pořádně podělané,“ osvětlil Cade a v šedých očích se mu zablýsklo. „Záleží na tom, koho se zeptáte.“

„Jo, to celou záležitost vysvětluje,“ pronesla Pescoliová na adresu Cadea. Sáhla do kapsy a vytáhla diktafon. „Začnu s vámi. Pojdme probrat všechny rodinné vztahy, pak se dostaneme k tomu, kdy jste naposledy mluvil se svým bratrem.“ Pokynula ke gauči, kam Cade hodil bundu a klobouk.

Cade se zdráhavě a s divokým pohledem posadil na kraj gauče, záda měl narovnaná, jako by spolkl pravítko. „Mluvil jsem s ním včera večer, bylo pozdě, kolem jedenácté. Nebyl jsem ale poslední, kdo ho před útokem viděl.“

„A kdo byl ten poslední?“ zeptala se Pescoliová.

„Přece vy, detektive. Vy jste poslední osoba, kterou viděl.“

Pescoliová si v duchu znovu přehrávala šubnutí Danova těla, jak do něj vnikla útočnickova kulka. Sice Cadea neměla ráda, ale pravdu měl. Ona byla kromě vraha jediným svědkem zločinu.

Stále vyslyšala bratry, když zahlédla, jak k ní míří Santana. Než však došel k jipce, zablokoval mu cestu policista, který hlídal Graysona.

„Omluvte mě na chvíli,“ pronesla ke Cadeovi a Zedovi, když se Santana upřeně zadíval jejím směrem. „Hned jsem

zpátky.“ Rychle prošla chodbou. „To je v pořádku,“ řekla strážníkovi, když k nim došla, pak přešla se Santanou do výklenku, kde měli větší klid. „Co tady děláš?“ konečně se ho zeptala.

„Musel jsem se přesvědčit, že jsi v pořádku.“

Zvedla ruce ke stropu. „Říkala jsem ti, že...“

„Někdy si trochu přizpůsobuješ pravdu k obrazu svému.“

„Kecy, Nate, jsem v pořádku.“

„Fajn. Věřím ti,“ pronesl tónem, který svědčil spíše o opaku. „Jen mi nevyčítej, že si o tebe dělám starosti.“

„To nedělám.“

Podíval se na její levou ruku bez prstenu. „Je mi líto Graysona. Je to dobrý chlap.“ A už nedodal: „*Ale já také.*“ Viselo to však ve vzduchu.

„Prostě mi dej nějaký čas.“

„A prostor. Jo, já vím.“

Otočil se a zamířil k výtahům a ona si mezitím šokovaně uvědomila, že ho od sebe neustále odstrkuje, a přitom tolik touží být s ním! Proč?

Protože máš strach ze závazků, sakra, a z toho, že se příliš sblížíš s někým, koho miluješ, a on tě pak opustí.

Zhluboka se nadechla, sebrala síly a pak se otočila k jipce, bratrům Graysonovým a Hattii. Právě teď se musí soustředit na případ. Venku se pohybuje hajzl, který chtěl zabít Dana Graysona. Nepodařilo se mu dostat Graysona do hrobu, to ale neznamená, že se o to nepokusí znovu.

Pes byl stále nezvěstný. Pescioliová byla přesvědčena, že Graysonův černý labrador Sturgis vzal po útoku na pánička všechny čtyři na ramena. Alvarezová skoro celý den praco-

vala a nemohla se dostavit do nemocnice. Vrátila se raději na místo činu, aby se podívala na svah, který se jevil jako nejpravděpodobnější místo, kde se útočník mohl skrývat.

Technický tým použil detektory kovu a našel dvě nábojnice pohřbené ve sněhu poblíž tlejícího pařezu. Teď byly všude kolem stopy. Vyšetřovatelé zametli sníh na stranu, ale nový nepřestával padat, takže vytvářel další vrstvu.

Detektivové už prohledali oblast a došli k závěru, že se vrah pravděpodobně na lyžích přesunul k automobilu stojícímu na staré dřevorubecké cestě. Nenašli sice stopy po lyžích, ale to nebylo důležité, protože sníh už mohl zahladit veškeré stopy. Tým stále prohledával oblast, ale nenašel nic. A psa také nikdo nespatriil.

„Kde jsi, Sturgisi?“ říkala si v duchu a zahvízdala. Pak zavolala, ale slyšela jen ozvěnu vlastního hlasu v ledovém kaňonu. Poslouchala v naději, že uslyší nadšený štěkot. Okamžik stála bez hnutí, mrazivý les byl tichý a nepřístupný... Nesmlouvavý, pomyslela si. Věděla, co znamená přijít o zvíře, její vlastní štěně se před nedávnem ztratilo a ona byla zoufalstvím bez sebe. Měla proto v úmyslu najít Graysonova vraha i psa.

„Sturgisi!“ zařvala znovu. „No tak, ty kluku jeden!“

Místo odpovědi za ní spadl z několika větví sníh. Rychle se otočila v naději, že uvidí labradora.

Nic.

Stále byla sama.

A rychle se dostávala do slepé uličky.

Rozdrnčel se jí mobil. Vytáhla ho z kapsy a na displeji viděla jméno a číslo O'Keefa. „Ahoj,“ pronesla a usmála se. Otočila se do směru Graysonovy chaty a vrátila se cestou, kterou vyšlapala ve sněhu.

„Veselé Vánoce. Zkoušel jsem se ti dovolat celý den.“

„Měla jsem trochu napilno,“ přiznala a vítr jí zadul přímo do tváře.

„Vím, jsou toho plné zprávy. Kde jsi?“

„Pro změnu na místě činu. Hledám víc důkazů a jeho psa.“

Znovu se rozhlédla po kopcích. Blížil se soumrak a teplota klesala. Kde ten Sturgis ksakru je?

„A co, daří se?“

„Ani ne.“ S nelibostí se podívala na prodlužující se stíny a tmu snášející se na les. Cítila chladný vítr, jak šeptá, jak sténá v rokli.

„Mohu něco udělat?“

O'Keefe měl coby soukromé očko vlastní způsoby vyšetřování a mohl porušit pravidla tam, kde měla ona svázané ruce.

„Nemohu ti nic povolit,“ pronesla. Nechtěla zkompromitovat případ, i když to, co dělal ve svém volnu bez jejího svolení, bylo zase něco jiného a on to moc dobře věděl.

„Kde jsi?“

„U tebe doma. Dělán jídlo.“

„V tom případě to beru zpátky, něco ti povolit můžu. Nakrm psa a kočku, jo?“

„Cokoliv, po čem touží tvé srdce,“ pronesl se smíchem, kterému scházelo srdečné veselí. Dnes, když Grayson bojoval o život, nikomu do smíchu nebylo, a ze všech nejméně jí.

„Díky,“ řekla.

„A, Seleno?“

„Jo?“

„Veselé Vánoce. Myslím to vážně.“